

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
27 MEI 1932 - No. 52

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

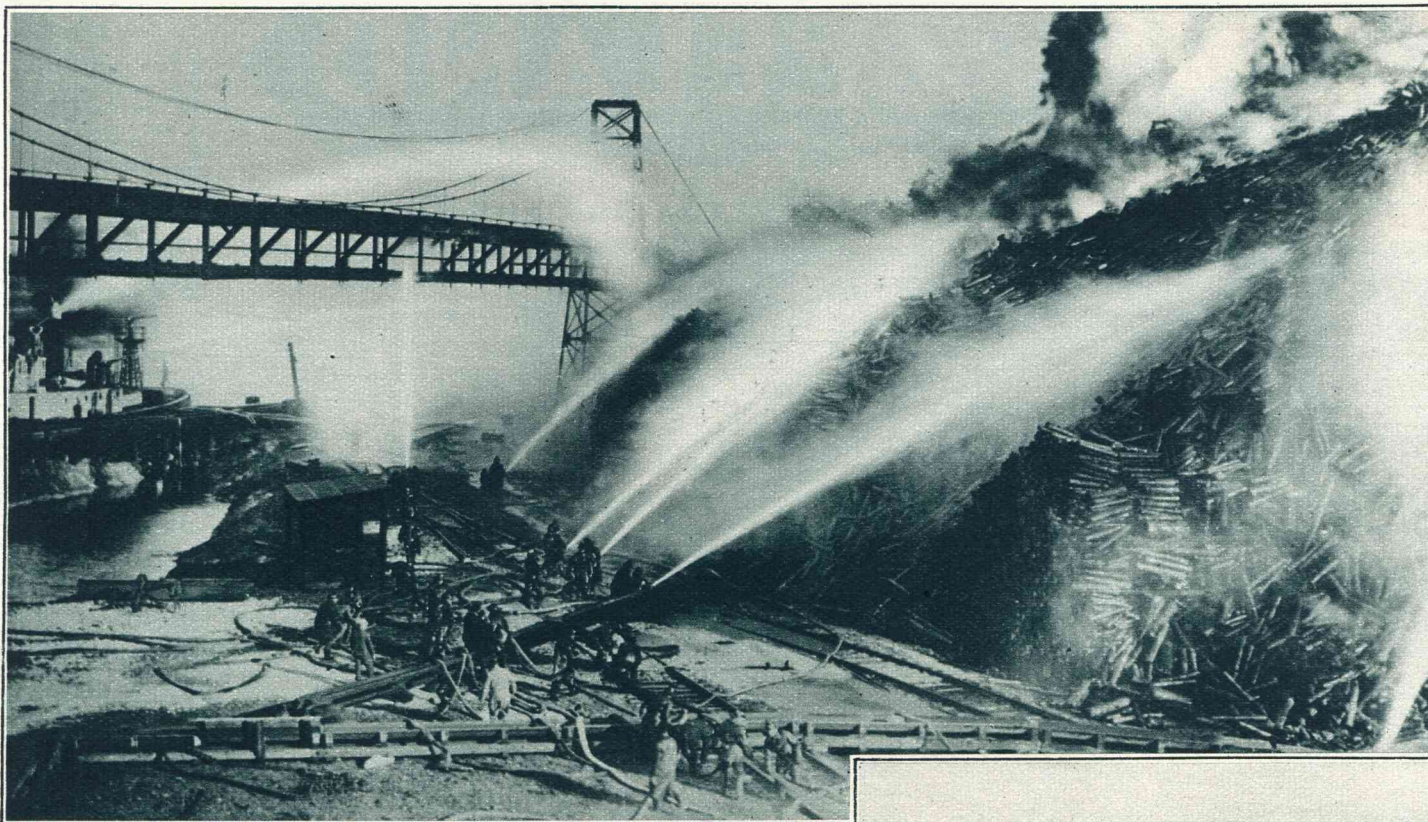
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

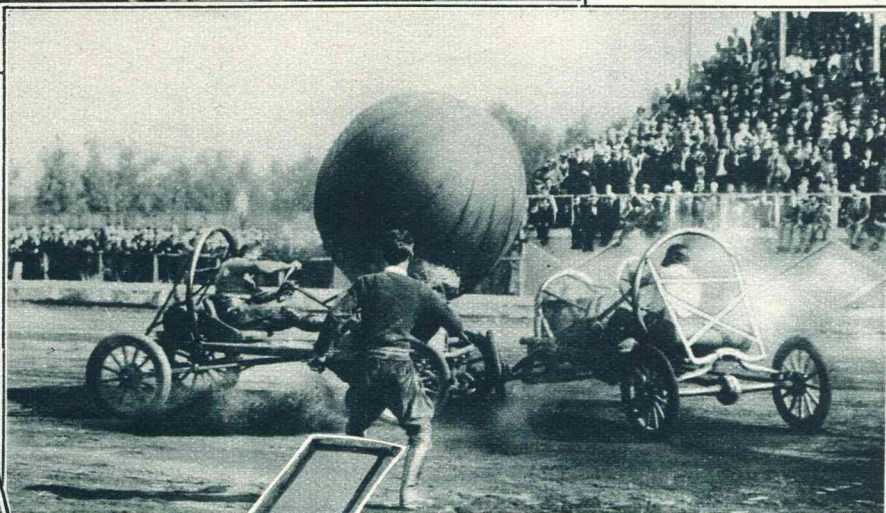
SOUBURGSCH KERMIS

Een vrij hopelooze taak had de brandweer van Detroit, die het vuur in een reusachtige hout-opslagplaats moest blusschen. Gedurende den eersten dag waren 17 motorspuiten en enkele drijvende spuiten bezig om het vuur te blusschen in de groote massa hout, waarvan men slechts een klein gedeelte op de foto ziet.

Wie op sportgebied modern wil zijn, moet auto-pushbal leeren. Hoe dat „spel” gespeeld wordt, en welke risico men erbij loopt, kon men zien op een congres voor sensatie-sport, dat in St. Louis (Ver. St.) werd gehouden.

De training van rugby-spelers is een rare sport op zich zelf. Er hoort o.a. bij, dat men door

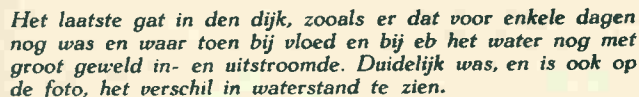
een autoband moet springen tegen een soort rubber-kolom, die waarschijnlijk een speler van de tegenpartij voorstelt.

OVER DE GRENZEN

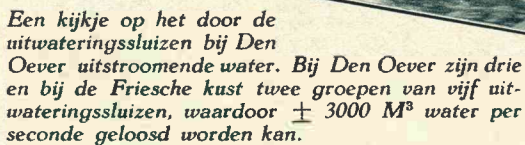
Iets voor den komenden zomer, of liever voor de vliegen en muggen in den komenden zomer. Het instrument is de nieuwste vinding in den strijd tegen de diertjes, die in het warme jaargetijde zoo vervelend kunnen zijn.

Een merkwaardige processie wordt jaarlijks gehouden in het Italiaansche dorpje Cocullo in de Abruzzen. Bij deze processie worden veel slangen meegevoerd, die weken te voren door de jeugd in de omgeving worden verzameld

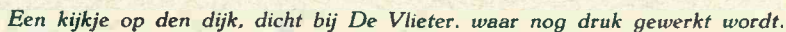
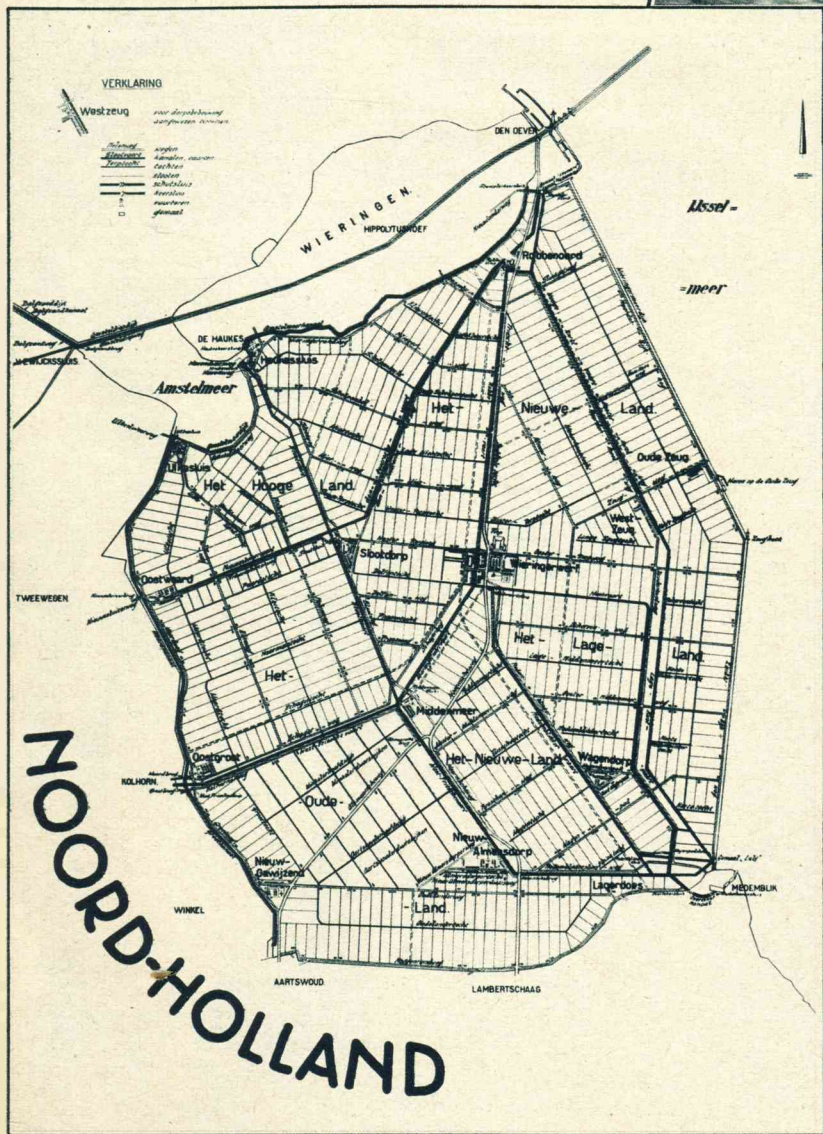

DE
AFSLUITING
VAN DE
ZUIDERZEE

dit jaar zoover te komen, dat men per auto langs den dijk van Noord-Holland naar Friesland zal kunnen rijden. Ook het anderhalve meter breede fietspad zal dan gereed zijn. In de Wieringermeer bloeit op 't oogenblik het koolzaad, dat er zeer goed voor staat, evenals de uitgezaaide rogge en gerst, terwijl op de malsche grasvelden, die er reeds zijn, groote kudden koeien grazen. In't voornaamste dorp, Slaatdorp, dat in de nieuwe Wieringermeer zal komen, staan reeds een groot aantal huizen en wonen nu al 130 gezinnen; drie kerken, een Roomsche-Kath., een Hervormde en een Gereformeerde, zijn er; een school is in aanbouw.

Situatiekaartje van den Wieringermeerpolder, waarin van de 40 bruggen, die er gebouwd moeten worden, er reeds 17 gereed zijn. Van de 245 K.M. weg, die er moet komen, zijn 80 K.M. klaar, van de 1000 K.M. sloot, 900 K.M.

Ook in Zeeuwsch-Vlaanderen worden de bezigheden aan het kantkussen druk beoefend.

Kant

Een artikel, waar onze portemonnaie steeds wantrouwend heeft tegenover gestaan, is kant — de Nederlandsche vertaling van het Fransche woord dentelle.

Een artikel, dat in de laatste honderd jaren zijn mannelijke verbruikers heeft kwijtgespeeld, is kant.

Een artikel, hetwelk bruiden de finishing-touch aan haar huwelijkskleedij bezorgt, is kant.

Een artikeltje over kant, aldus schrijft onze medewerker uit Vlaanderen, waarmede men mij, die als een schamele leek opkijkt naar de menschen, die de konste verstaan om een kantwerk onder hun vaardige handen te laten openplooien, belastte, behoort zeker niet tot de prettigste lektuur en tot de plezantste dingen, waarover wij ons mogen uiten. Als lezer moet men, om dit proza zonder ergernis te slikken, een mensch

zijn, die „joernalistieke geplogenheid” verstaat, haar op tijd en stond weet te kennen en waardeeren, desnoods deze mystieke substantie — die o! zoo voorzichtig het kwalitatieve pad tusschen deugd en ondeugd bewandelt — in netelige omstandigheden naastenlievend-begrijpend kan tegemoet komen.

Met Vondel's duivelschare zou ik kunnen zuchten: „heilaas, heilaas! waar is ons heil gevaaren?” Geschiedschrijvers, dokumentatiekrabbelaars, technische geletterden... ziet, zij hebben in 't verleden al wat over kant te zeggen viel, reeds lang neergepend, en ik ben er van overtuigd, lezeres, hoe handig gij mij zoudt willen opdreunen: de landen waar schoone kant geklost wordt, de manier waarop vuil geworden kant door 't wasschen zonder krimpen weer witte uitzichten krijgt, en hoe u het

probleem „wat te doen met kant die begint te slijten en dewelke wij nog ten nutte begeeren aan te wenden,” in een ommezien oplost.

Het draagrecht van kant behoort tegenwoordig alleen aan de vrouwen. Heusch, dames, u mocht wel eens veel sympathie voor de geschilderde mannen van Frans Hals' penseel kunnen herbergen — wij althans zijn zeer blij in dagen als deze van die zwabberkraagjes rond onzen hals verlost

Kant-vrouwkens op 't Baggaertshoecken te Kortrijk (West-Vlaanderen).

Friesche vrouwen met kant-kleederen-combinatie.

Spreevalder-dochters in feestelijke, met kant getooide kleederdracht.

wijk-kermessen, buurtavonden en zooveel sentimenteele kleurigheidjes meer, waar zorg noch kommer mee gemoeid zijn. Ze zwijgen. Ze werken. Ze voelen de onbescheiden blikken van den toerist, die haar en haar werk als een soort curiosum staat te begapen. Ik kan me levendig voorstellen, hoe vaak ze in zich den lust moeten dragen om zulke vervelende heerschappen eens hartig van antwoord te dienen. Ze zwijgen. Ze werken. Ze denken aan haar goeie ouwen tijd en aan

Negentigjarige kantwerkster uit het Brugsche.

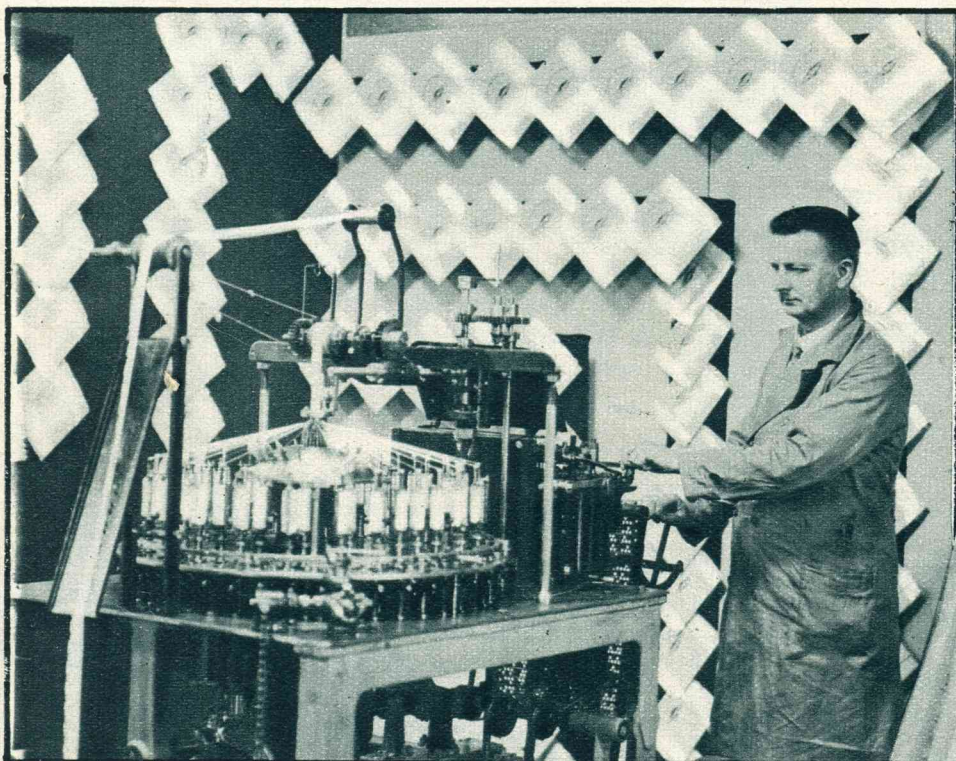
dezen van nu. Ze lachen in 't vuistje met hen die van haar denken: hoe ze niet meer voor de dagen van vandaag berekend zijn. Ze zwijgen. Ze werken... de boutjes vliegen met drie, vier, vijf tegare over het kantkussen. Ze monikelen stiltevreden, als het werk zich onder de rimpele handen openvouwt: één witte zang: de rijkheid van haar kleine gedachten in subtielen vorm en lijn vastgehaakt.

Straks loopen wij er met te pronk.

Niet meer van dezen tijd? Wie lachte daar schamper? Wie tooit zich met dat dure ding van dezen tijd?

De toenemende geraffineerdheid in de techniek begint voor oppervlakkige oogen het onderscheid tusschen met de hand en met de machine geweven kant zeer klein te maken, en stemt tevens kantkoopende eegaas eenigszins milder. Want tenslotte blijft de portemonnee 'n belangrijke factor, als men naar zulke spullen durft reikhalzen, en zijn de bekentenissen, waar 't maar bij „kanten droomen" of „droomen van kant" gebleven is, heelemaalgeenschande.

Een bruidstooi welke wij nauwelijks gedroomd hebben.

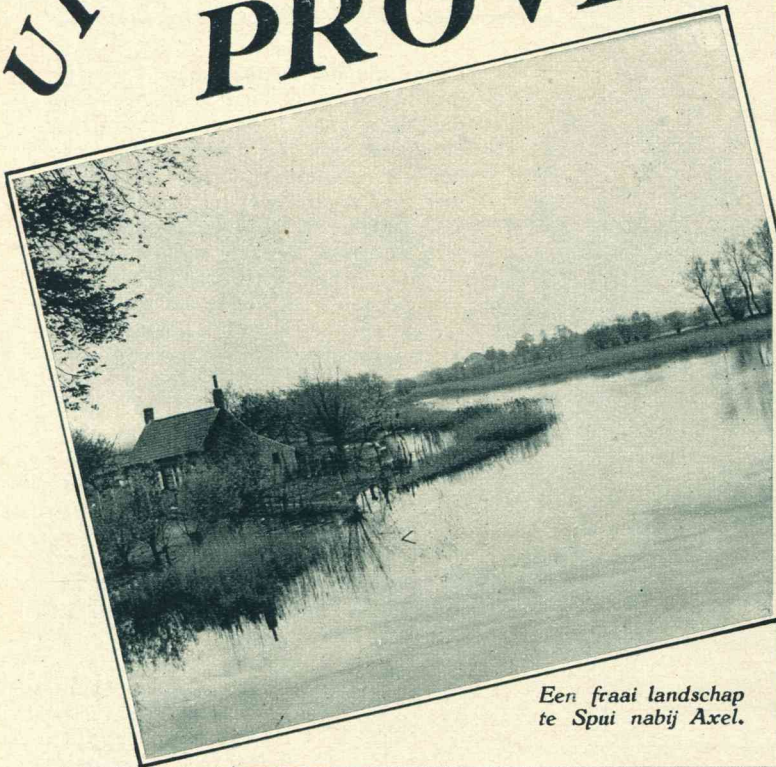
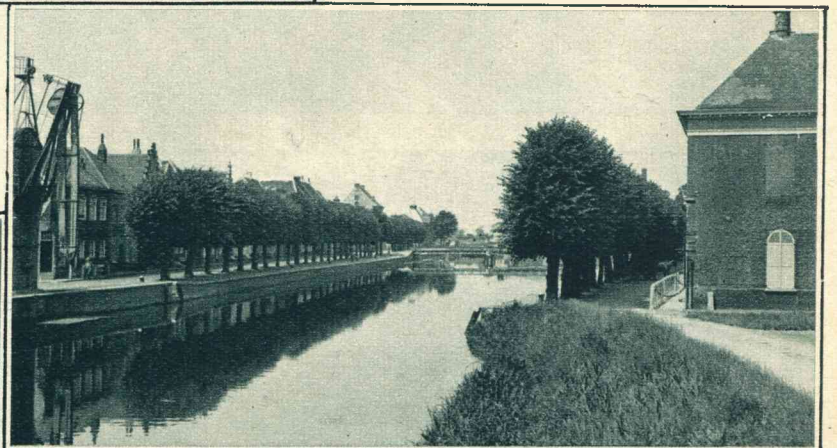
De kantmachine.

te zijn. Stel u voor met zoo'n ding bij hevigen wind en regen over 't straat te moeten; tien handen volstonden niet voor het bijhouden en het fatsoendelijke uitzicht der plooiens. Want ik mag toch wel gelooven, dat kanten kragen er zijn om als kant gedragen te worden, maar niet om ons, mannen, iets te bezorgen wat men noemt een gek figuur. Wij zijn blij, nu kant zoo onverdeeld prachtig bij u staat, dames, nu dat ding, waar zooveel arbeid, 'n bepaalde dosis kunst, tijd en tenslotte zooveel geld in steekt, alleen voor u ter wereld is, en nu wij ons geld — slechts op uw gesmeek — in 'n soliede kantieken van kantwerk kunnen steken, klein of groot, naar gelang draagkracht ende solvabiliteit van onze portemonnee. Want zeker: kant is duur en wij betalen ze duur, en toch vraagt ge uw eigen af: „als ge, zooals ik, in achterbuurten en nederige begijnhovkens van Gent, Mechelen, Brugge, Lier, Kortrijk, kleine menschjes met kantwerken doende zaagt: waar toch wordt de kant zoo gepeperd? Deze kleine menschjes (vrouwkens), hoe hebben ze mij getroffen! Denk hier niet aan de door boeken in Holland traditioneel geworden dialectpratertjes, die alsmaar snateren over pastoorswijn,

Langs het strand te Zoutelande.

UIT ONZE PROVINCIE

Een fraai landschap
te Spui nabij Axel.Ijverig aan 't werk
te Westkapelle.Kanaalgezicht te
Sas van Gent.Kijkje op Noord-
welle, waar de palen van
het bovengrondsche net storend voor
de schoonheid van het landschap werken.

Een kijkje op 's Heer Abtskerke in landelijke rust.

Eventjes rusten van de wandeling naar Souburg.

STEDESTEMMEN

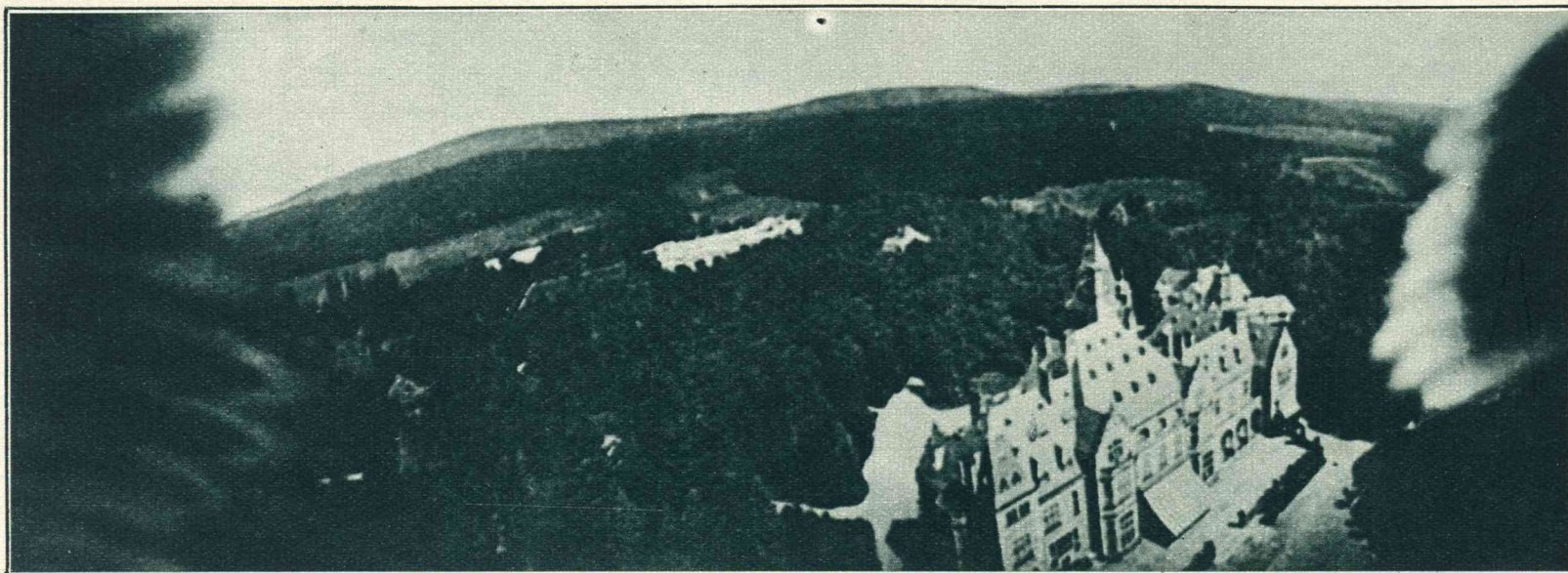
Domburg

Lente' ontwaakt langs veld en wegen,
en de bosschen worden groen;
Als een balsem valt de regen
op de boomen in 't plantsoen.

Blaadjes worden schuchter wakker
door de streeling van de zon:
't Is de lente, die op akker,
veld en bosch zijn reis begon!

Alles lijkt vernieuwd, en kleurig
blinken dak en muur en hout,
En het zonnetje werpt fleurig
vroolijheid van zuiver goud.

Dat het nieuwe leve' ontwake
tevens in elk menschenhart,
opdat wij zijn vreugde smaken,
en vergeten de oude smart! B. P.

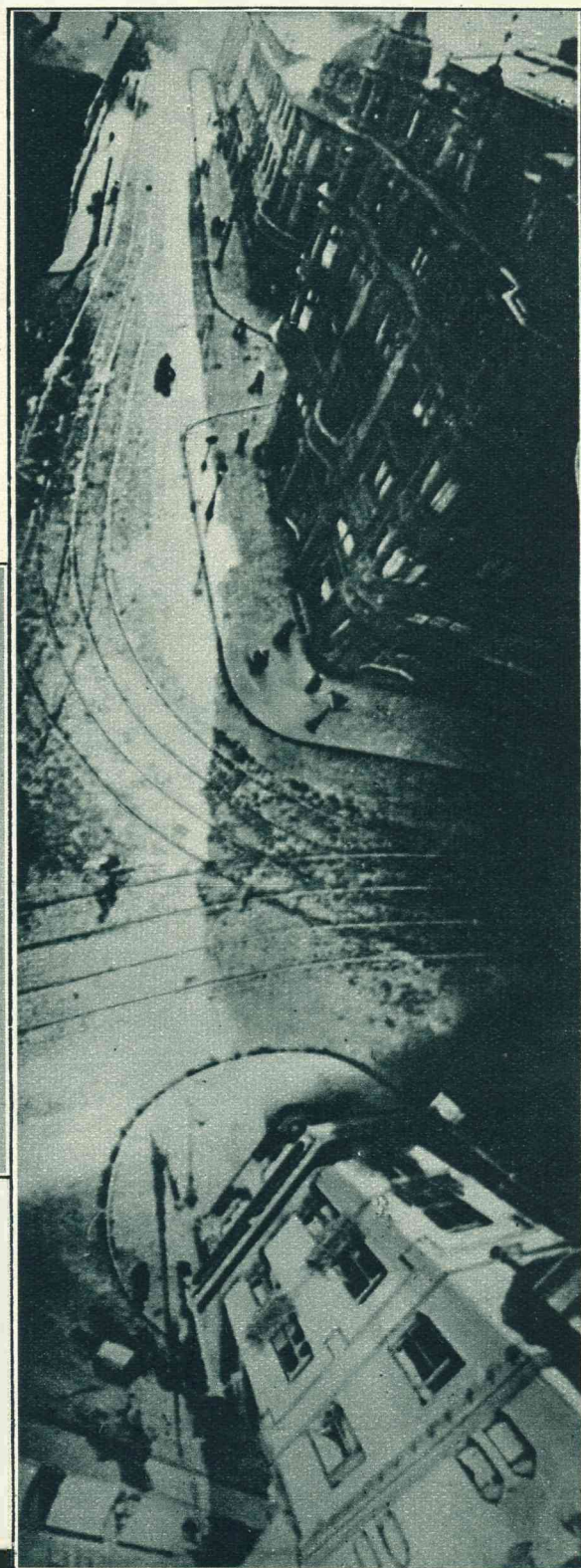
Een luchtfoto die genomen werd door een postduif, althans door een camera die aan een postduif was bevestigd. Links en rechts ziet men nog de vleugels van de duif.

DE POSTDUIF

hebben meer dan eens de spoedige komst van een hulp-expeditie te danken gehad aan meegevoerde postduiven, die het bericht van de landing naar meer bewoonde oorden brachten. De berichten, die de duiven in het kokertje aan hun poot meenemen, behoeven ook niet altijd uiterst klein en beknopt te zijn; men heeft het al zoo ver gebracht, dat men microscopisch kan drukken, waarbij 1200 woorden op iederen vierkanten centimeter staan; dat wil zeggen, dat iedere duif 'n krant van 72 pagina's — op deze microscopische manier gedrukt natuurlijk — kan vervoeren. Het spreekt vanzelf dat dergelijke microscopische berichten later weer vergroot moeten worden, om gelezen te kunnen worden. Behalve brievenbezorger is de postduif nu dus ook fotograaf geworden. De eerste proefstukken op dit gebied,

Een foto met sterke vertekening, door den vliegende fotograaf op 40 Meter hoogte gemaakt.

De duif als brievenbezorger,

en in haar nieuwste beroep, als fotograaf.

Het is weer een van die dingen, waarvan men niet begrijpt, dat ze niet eerder gebruikt zijn, omdat de foto-techniek toch al vroeger zoo ontwikkeld was, dat men postduiven een foto-toestel kon meegeven, vooral omdat tijdens den oorlog postduiven zoo veelvuldig gebruikt zijn. Want ondanks de ontwikkeling der communicatie-middelen als telefoon, radio-telegrafie e.d., worden postduiven nog steeds gebruikt om berichten over te brengen. De legers hebben speciale postduiven-afdelingen, en vliegers, die op een of ander onherbergzaam stukje grond moesten landen,

waarvan wij hier de reproducties geven, zijn onlangs geleverd. Een kleine camera wordt aan 't dier gebonden; het toestel kan zoo geregeld worden, dat op bepaalde tijdstippen de lens geopend en gesloten wordt. Door de afstanden en de snelheid van de duif te berekenen, kan men het fijne mechanisme zóó instellen, dat boven de plaats, waarvan men een foto wil hebben, de lens geopend wordt. Na de proeven zal men ongetwijfeld hieraan alle aandacht wijden, om nauwkeurig den tijd te kunnen vaststellen, waarop een foto moet worden genomen. — Het toestelletje, waarmee de foto's op deze pagina zijn genomen, woog slechts 80 gram.

ALS FOTOGRAAF

Te Westervoort heeft een zware brand ernstige verwoestingen aangericht. De boerderij van den heer H. C. v. d. Gendt aan de Klapstraat aldaar brandde geheel uit, evenals de boerderij „De Langemaat” van de St. Nicolai-Broederschap, waarop het vuur was overgeslagen. De twee boerderijen werden totaal vernietigd.

De voorzitter van de Christ.-Historische fractie der Tweede Kamer, de heer J. Snoeck Henkemans, werd te 's-Gravenhage op zijn 70sten verjaardag gehuldigd.

UIT EIGEN

Een zeer bekende figuur op onderwijsgebied in Friesland, de heer K. de Bruin, hoofd der school voor L.V.O. te Tzum, vooral ook bekend door zijn verdiensten voor het landbouwonderwijs, heeft het onderwijs verlaten, na een halve eeuw voor de klas te hebben gestaan.

De Betuwe, krijgt hoe langer hoe meer concurrenten. In enkele streken van Noord-Holland kan men ook de bloeiende boomgaarden bewonderen en de Zeeuwen kunnen eveneens de witte schoonheid in hun eigen provincie zien (Koudekerke).

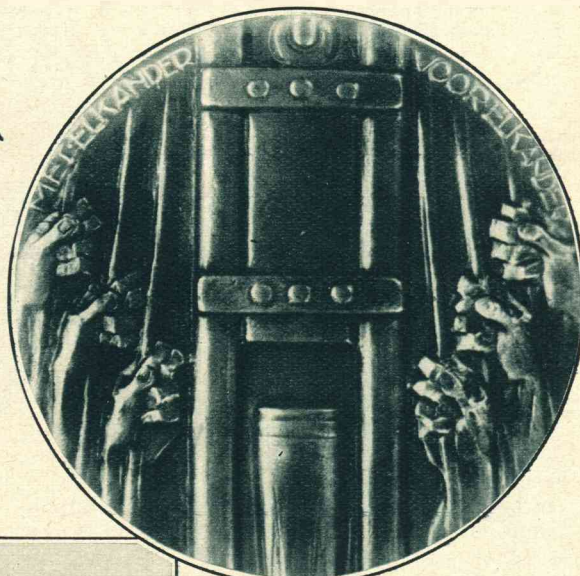
LAND

Te Utrecht, de stad waar de zetel der Nederl. Spoorwegen is gevestigd, werd Zondag door het Spoorwegpersoneel een demonstratie gehouden tegen de aangekondigde loonsverlaging

Half op den wal en half in de sloot. Te Slagharen (O.) reed een luxe-auto van den weg en kwam in de bermsloot terecht. Het ongeval bleef gelukkig beperkt tot materiele schade, doch het kostte veel moeite de auto weer op den weg te brengen.

Ter bestrijding van den nood der crisisslachtoffers. Het Nationaal Crisis Comité heeft van de Vereeniging voor Penningkunst de beschikking gekregen over 100 medailles, ontworpen door den heer C. v. d. Hoef, die ten bate van het N.C.C. verkocht zullen worden. Een zilveren exemplaar zal worden aangeboden aan H.K.H. Prinses Juliana.

De Ver. voor Vreemdelingenverkeer „Kunera” te Rhenen heeft deze windmolen aldaar aangekocht ter restauratie. De molen, waarin een theeschenkerij zal worden gevestigd, staat op een overblijfsel van een bolwerk, dateerend uit 1346, dat nu een plantsoen is.

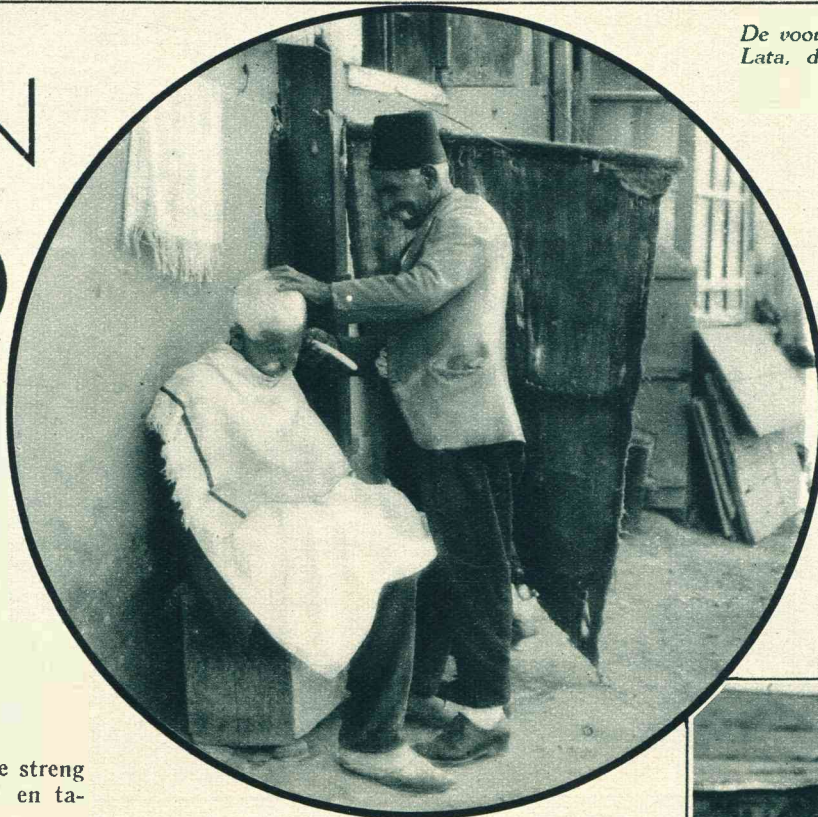

De voornaamste straat van de Villa Lata, de blikken stad bij Sevilla.

DE BLIKKEN STAD

Bij alle wonderbaarlijke uitvindingen en technische ongelooflijkheden heeft nog geen uitvinder het klaargespeeld om te wonen in een oud conservenblik, om in een hotel een weggegooid blik van spinazie of snijboontjes te vragen, en dat tot zijn huis te promoveeren. Toch kan het wel, het wonen in een conservenblikje of een oude petroleumkan; natuurlijk niet precies in een oud blikje, want dat is nog te klein voor het kleinste dwergenvolkje, maar in huizen die gebouwd zijn van blikjes. Op kleurencombinatie moet men natuurlijk niet te streng letten, maar het materiaal is goedkoop en tamelijk gemakkelijk te bewerken.

Er bestaat zelfs een heele kolonie, een heele stad van blik. In de buurt van Sevilla kan men iets dergelijks vinden. Het is daar bekend als de Villa Lata, een kolonie van bouwvallige huisjes buiten de stad, waarin bedelaars, zigeuners, werkloze arbeiders leven. Deze Villa Lata bestaat uit enkele

Een oude kap geeft aan, waar de winkel van den kapper in de blikken stad van Beyreuth ophoudt en begint.

De blikken stad van Beyreuth.

straten, d.w.z. ongelijke, modderige ruimten tusschen de huisjes; rioleering, waterleiding, verkeersmiddelen, telefonie e.d. zijn er natuurlijk niet. De bewoners hebben op vuilnisbelten en in de bijkeukens van restaurants massa's conservenblikjes, petroleumkannen, e.d. verzameld, tot er voldoende materiaal was om er een huisje van te bouwen, d.w.z. een afgesloten ruimte van vier wanden en een dak, waarbinnen men eenigszins tegen vocht en koude beschermd is.

Een nog grootere nederzetting, die, wat de grootte betreft, meer aanspraak maakt op den naam van stad, kan men vinden in de omgeving van Beyreuth in Syrië. Armenistan, zooals deze stad heet, is geheel samengesteld van blik en oude kisten. De be-

Het boudoir in de Villa Lata; men ziet op deze foto duidelijk, hoe de huisjes zijn samengelapt van stukken blik en brokstukken van planken.

met balken en palen wat steviger gemaakt. Hoogstens wiegelt de heele straat bij sterken wind gezellig heen en weer, zooals in een volgepropte tram alle passagiers heen en weer golven, zonder dat er iemand omvalt, wanneer er een scherpe bocht wordt genomen. Maar het blijft voor den vreemdeling een hoogst eigenaardig, en in het eerst eenigszins angstig gezicht. Daarbij vraagt hij zich af, waarom deze verzameling bouwvallen van sardineblikjes en zeepkistjes zoo lang blijft bestaan, waarom de bewoners geen betere behuizing gezocht hebben in een der nieuwe wijken van Beyreuth. De reden moet men vooral zoeken in sommige materiele voordeelen van Armenistan; huur betaalt men er heel weinig of heelemaal niet; arbeidskrachten zijn er goedkoop, zoodat de handwerkers hun producten tegen zeer lagen prijs kunnen aanbieden, en de marskramers, marktkooplui, handelaren e.d., die naar de nederzetting komen, hun prijzen naar verhouding moeten regelen. Wie in dat opzicht deze eigenaardige nederzetting op gelijken voet wil behandelen als andere plaatsen waar menschen samenwonen, die kan geen zaken doen in de blikken stad.

De toren van het kerkje in de blikken stad is naar verhouding erg primitief.

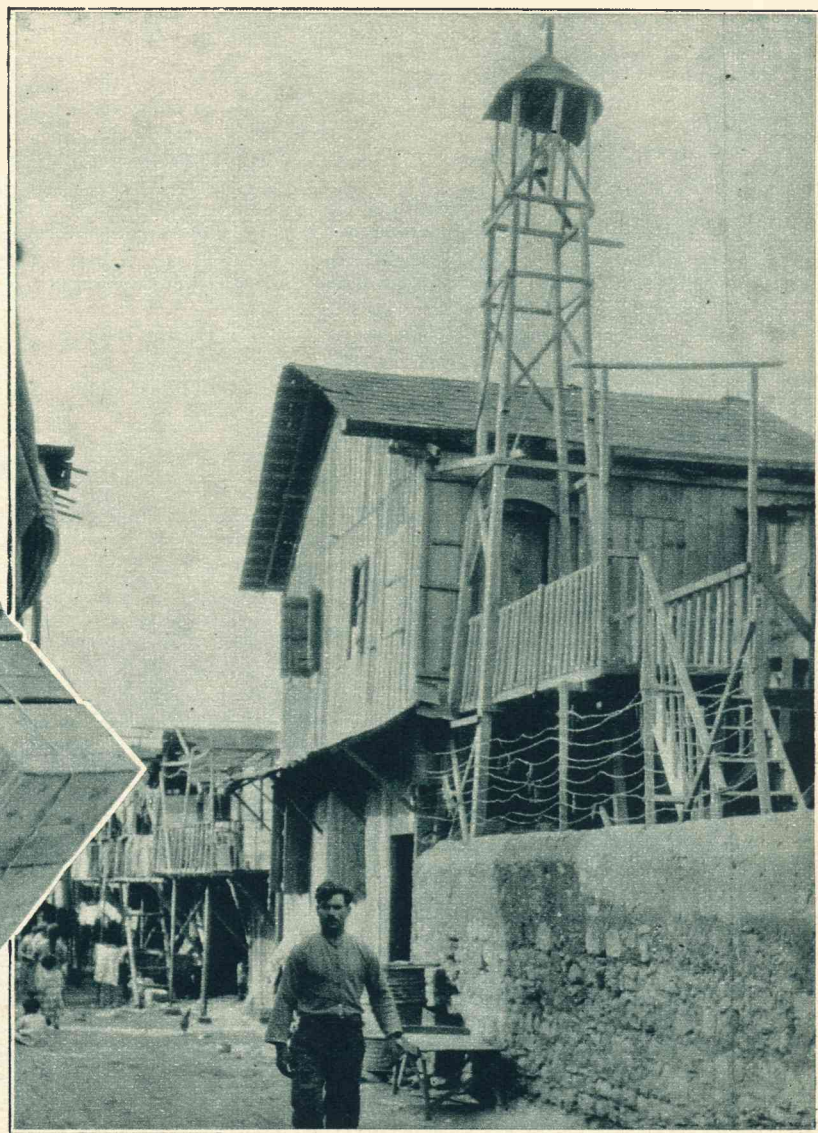
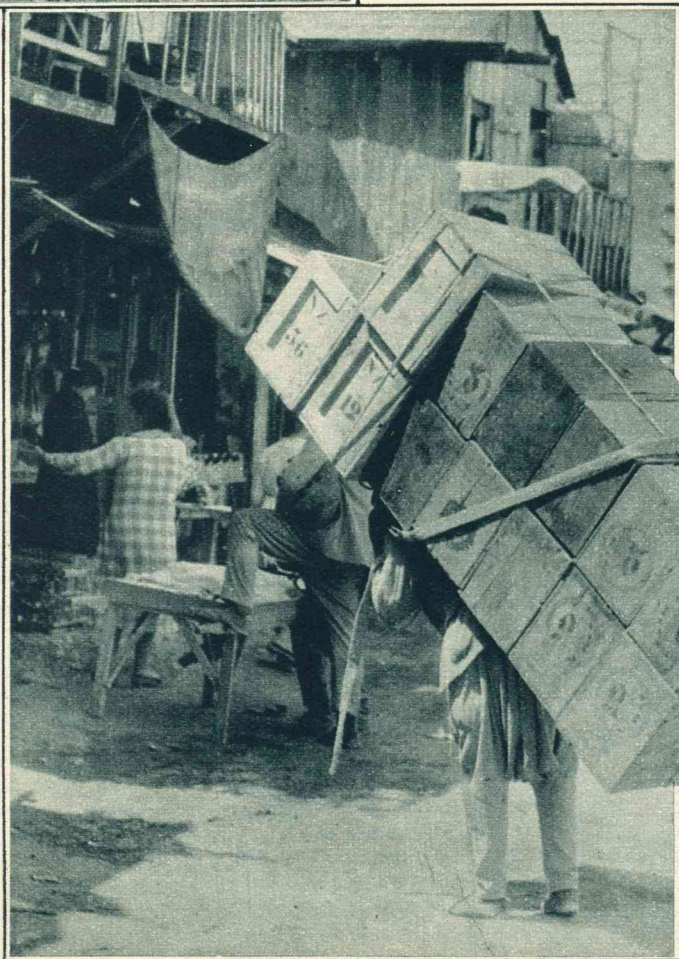
Straten en straatjes in de blikken stad; zooals men ziet (op de rechtsche foto) hangt het eene huis ongeveer over het huis aan den overkant.

alles, behalve een stad, en als men dichterbij komt, is men ook zeer verbaasd bij de ontdekking, dat hier menschen wonen. Sommige straatjes zijn zoo smal, dat er altijd schemer heerscht; in de bredere straten zijn hoge huizen en winkels van twee en drie verdiepingen, waar men gauw voorbij loopt, omdat ze zoo griezelig schudden en wankelen, wanneer iemand 'n beetje driftig de deur sluit. Er is echter geen gevaar van omvallen, omdat het eene huis het andere steunt; de alleenstaande huizen zijn

Zeepblikken, groote sigarettendozen, oude benzinebussen, alles kan gebruikt worden voor de huisjes van de Villa hafa.

woners zijn Armeniërs, die indertijd wegens de vervolgingen door de Turken uit hun land gevlucht zijn en hier een veilige woonplaats vonden. De barakken, die toen haastig werden opgetrokken, bestaan nog gedeeltelijk; later, toen de vluchtelingen besloten hier te blijven, is het kamp uitgebreid met een kerk, scholen, primitieve hotels, een soort station, enz., maar het is alles even primitief gebouwd. Alle gebouwen en huizen bestaan bijna uitsluitend uit blik en plankjes van oude kisten. Uit de vertegelijkt de verwarde massa, waarin een roestige kleur overheerscht, op

De timmerman-aannemer is onderweg om een nieuw „huis” te bouwen.

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

Uitstekend, doe maar, zooals je het gemakkelijkste uitkomt," zei Philips. „Miss Larrimore, mag ik u lastig vallen door u te vragen, mij 'n arm te geven? Zonder iets te zeggen kwam ze naar hem toe en boog zich over hem heen. Hij stond op en zij stak haar arm door den zijnen heen.

„Laat ik u geleiden," zei ze voorkomend.

Hij leunde zoo zwaar op haar, als hij maar durfde en zeker veel zwaarder dan feitelijk wel noodig was, alleen maar om te weten, of ze er wat tegen zou hebben en om haar des te beter dicht bij zich te voelen. Als Giddings hem geleidde, had hij bij ongeveer iederen stap gemopperd. Hij was vinnig in opstand gekomen tegen zijn hulpbehoevendheid. Nu begon hij het heerlijk te vinden, omdat hij daardoor afhankelijk werd van dit verrukkelijke meisje.

„Ziezo," zei ze, hem in den leunstoel zettend, die voor hem klaar stond.

„U maakt, dat ik het bijna prettig ga vinden om hulpbehoevend te zijn," zei hij.

„Soep," zei ze zakelijk, hem 'n eersten lepel vol aanbiedend. „Doe uw mond open alstublieft, maar zeg geen woord!"

Hij slikte gehoorzaam.

„Gisteren gevoelde ik me nog den ongelukkigsten man ter wereld," zei hij, „maar..."

„Open!" commandeerde zij, met een vollen lepel in de hand. „Toe, let nu toch op. Ik ben niet erg gulzig aangelegd en geef niet al te veel om eten, maar ik wil mijn soep toch liever niet koud laten worden. Maakt u dus alstublieft een beetje voort!"

Hij wijdde zich met ernst aan de bezigheid van soepeten.

Giddings verscheen na een poosje om de borden te verwisselen en bracht een cotelet op.

„Moogt u alles zoo maar eten?" vroeg ze.

„Alles, waar ik van houd. Wat krijgen we nu?"

„Laat ik u eerst maar eens een stukje geven, dan moogt u raden, wat het is, is dat niet goed?"

„Goed!" zei hij glimlachend en deed zijn mond vol verwachting open.

„Het ziet er kostelijk lekker uit!" zei ze, hem voorzichtig een stukje in den mond stekend.

„Dat moet een stukje cotelette zijn, zooals Pierre alleen ze weet klaar te maken," zei hij, aandachtig proevend. „Dat is iets om nooit te vergeten. Zegt u zelf maar eens, als u het geproefd hebt."

„Hmmm!" deed ze bij wijze van antwoord. „Ja, dat is heerlijk. Zoo lekker heb ik ze nog nooit gegeten."

„Fijn!" riep hij verheugd uit. „Ik ben al z'n leven bang geweest, dat ik nog eens verliefd zou worden... op iemand... die niet van mijn lievelingskostjes hield."

Er volgde een doodsche stilzwijgen. Daarop bemerkte een ijskoud stemmetje:

„Ik zie niet in, wat dat hiermee te maken heeft."

„Dat is juist het grappige van het geval," antwoordde hij brutaalweg.

„Het verbaast me niets, dat u er verwonderd van staat. Ik ben het ook. Maar ik begin er vast van overtuigd te worden, dat ik verliefd op u worden zal."

HOOFDSTUK V. — EEN ONTDEKKING.

Wat houdt u er toch een grappig gevoel voor geestigheid op na," zei miss Larrimore langzaam.

„Gevoel voor geestigheid? Hoe dan?"

„Omdat ik geen spoor van geestigheid in die bemerking van u vinden kan."

„Nou, dat is maar goed ook!" zei hij verbluft. „Ik bedoelde het ook heelmaal niet als een geestigheid. Ik meende het echt!"

„Dan is het verhaaltjes schrijven u zeker in uw hoofd geslagen."

„Waarom dat nu weer?"

„Omdat mensen nooit op die manier verliefd op elkaar worden. U voelt natuurlijk het romantische en avontuurlijke van het geval. Dat is de heele kwestie bij u, niets anders. U verveelde u stierlijk, voor ik kwam... en dat is de reden, waarom u nu zoo gauw tevreden bent."

„Neen. Ik stel beslist belang in u. U zet me voor raadsels en u brengt me in spanning... u laat me bijna rillen. Ik voel veel voor uw ideeën. Ik vind uw stem gewoonweg iets wonderlijks!"

„De geheimzinnigheid, die mij omgeeft, is al de helft van mijn aantrekkelijkheid. Juist omdat ik zoo onverwachts verschenen ben, zonder eenigen uitleg, om u te helpen, toen u in nood zat en omdat men u verder verteld heeft, dat ik alle mogelijke goede eigenschappen bezit van een „heldin", voelt u het als een soort plicht, om op mij verliefd te worden. Het is doodgewoon onzin en ik wil er verder heelmaal niet meer naar luisteren. En dat, terwijl u nog slechts twee keer met me gepraat hebt!"

„Het is liefde op het eerste gehoor!" zei hij plechtig.

„Het is de meest onmogelijke onzin. Praat er niet meer over!"

„Wat kan het voor kwaad om erover te praten?"

„Ik kan het niet uitstaan. Ik weiger u op die manier aan te moedigen."

„Ik zal er u later nooit een verwijt van maken. U zult tot niets gebonden zijn tegenover mij!"

„Als u zoo doorgaat, mijnheer Philips, No. 4 dan zal ik de kamer uitgaan."

„Dat zou niet eerlijk zijn... misbruik van de omstandigheden... weg te lopen, omdat u weet, dat ik u niet achterna kan komen!"

„U maakt even goed misbruik van de omstandigheden, door mij op die manier het hof te maken."

Hij zei langen tijd geen woord meer. Haar woorden klonken zoo vreemd onheilspellend. „Misbruik van de omstandigheden."

Bedoelde ze soms, dat ze alleen bij hem in huis was? Of doelde ze op de mogelijkheid, dat hij nooit het gezicht terug zou krijgen? Zou Burnham haar een wenk gegeven hebben, waar hij hem niets van had durven zeggen? Maar hij had er immers geen gelegenheid toe gehad. Of hij moest het haar door gebaren beduid hebben, wat hij meende. Je kunt zooveel te kennen geven door een optrekken van de wenkbrauwen of een enkele hoofdbeweging! Als hij het haar rechtuit vroeg, zou ze het denkelijk wel ontkennen.

Blind worden! Heel je leven door moeten gaan, zonder iets meer te zien! Een leven in altyddurende duisternis!

„Wat is er toch?" vroeg ze angstig, toen ze zag, hoe zijn gezicht betrok. „Hebt u soms weer pijn?"

„Nee..." antwoordde hij langzaam. „Ik zat maar te denken. U hebt gelijk. Ik maakte in zekeren zin misbruik... van mijn omstandigheden."

Ze scheen opeens te begrijpen, hoe hij haar woorden opvatte en ze schrok ervan.

„O... neen... dan hebt u me verkeerd begrepen!" riep ze uit. „Ik bedoelde, dat ik niet eerlijk tegen u vechten kon, zoolang u zoo hulpbehoevend bent. Ik bedoelde, dat u steunt op uw hulpeloosheid, om bij den vijand medelijden te wekken. Dat meende ik alleen en anders niets."

„Heeft dokter Burnham u eenige reden gegeven, om te denken, dat het met mijn oogen niet heelmaal meer in orde zal komen?" vroeg hij aarzelend. „Toe, vertel me alstublieft de volle waarheid."

„Neen, dat heeft hij niet! Beslist niet! Ik heb dokter Burnham vóór vandaag nog nooit van mijn leven gezien en vandaag heb ik geen woord met hem gewisseld!"

„Blind zijn zou te verschrikkelijk wezen!" zei hij angstig. „Ik zou het niet kunnen dragen! Ik zou het niet willen dragen!"

„Toe, toe!" protesteerde zij. „U wordt immers zeker beter, daar ben ik vast van overtuigd. U hebt uw oogen alleen maar wat te veel overspannen. Is dat zoo niet?"

„Ik hoop het ten minste."

„Ik ben er zeker van, dat er geen reden is om u zoo ongerust te maken. Het is heelmaal niets voor u om zoo zwartgallig te zijn om alles van den donkersten kant te bekijken. De Koning zou in uw geval toch immers beslist geweigerd hebben te gelooven, dat hij zijn gezichtsvermogen verliezen zou? Zoudt u uzelf dan laten overtreffen door een karakter, dat u zelf bedacht hebt?"

Hij moest even glimlachen.

„Het is gemakkelijker over iets te schrijven dan het zelf te doen. Kunt u wel uzelf voorstellen, wat er voor mij over zou blijven, als ik eens blind moest worden? Ik ben nog pas vijf en dertig! Ik heb nog allicht vijf en dertig jaar te leven! Denkt u dat toch eens in! Vijf en dertig jaar duisternis! Vijf en dertig jaar zonder zonneschijn, zonder kleur, zonder schilderijen, zonder kunstwerken, zonder menschengezichten, zonder boeken! Vijf en dertig jaar van stuntelige hulpbehoevendheid!"

„Milton was blind, toen hij „het Verloren Paradijs" schreef. Ook al zou het allerergste gebeuren, dan zoudt u nog kunnen blijven werken! Maar die mogelijkheid behoeven we niet eens onder de oogen te zien. Dat is doodgewoon belachelijk! Uw oogen zijn even sterk als de mijne. Alleen maar wat vermoeid en overspannen. Als u eraan twijfelt, dat ik dit vast geloof, dan zal ik me door u het hof laten maken alleen al om u die overtuiging bij te brengen!"

Onder het dessert was Giddings blijkbaar ijverig bezig geweest, want toen Philips eindelijk, o zoo langzaam, naar de zitkamer teruggebracht werd en als het heelmaal aan hem gelegen had, dan was het nog langzamer gegaan, stond Giddings bij de deur al op hen te wachten, hield die voor hen open en bood hem het manuscript van „Stephen de Vierde" aan. En nadat ze hem op zijn stoel gezet had en de kussens goed gelegd en alles wat hij nodig kon hebben bij de hand gezet had, ging ze zelf aan zijn voeten op het bankje zitten en sloeg het blauwe manuscript open.

„Stephen de Vierde," las ze, „Nouvelle door Anton Nevasky... Gaat het ook over een koning?" vroeg ze dan.

„Neen... over het vierde kind van het gezin... Stephen genaamd."

„O ja, dat is waar ook. Ik ben blij, dat het in gewonere kringen speelt. En nu geen woord meer, alstublieft. Ik zal me door niets laten afleiden."

„Geen woord!" beoefde hij dooernstig. „Ik ben er zelf benieuwd naar om het te kunnen vergelijken met mijn latere producten. Het is jaren geleden, dat ik aan dat boek gedacht heb."

„Luister dan maar!" zei het meisje en begon te lezen met zachte, maar volkomen duidelijke stem.

Hij schreef altijd heel rhythmisch. Er zat een soort van zwier en slag in zijn zinnen, ofschoon hij proza schreef en vaak heel nuchter proza. Maar die

ietwat lyrische eigenaardigheid leende zich uitstekend voor hardop lezen en miss Larrimore las uitstekend voor. Geen enkel woord slikte ze in... geen enkele bedoeling drukte ze verkeerd uit. Ze onderhield alle rustpoozen voortreffelijk en wachtte nergens, waar geen rust was aangegeven.

Op zijn gemak in zijn stoel liggend, luisterde Philips met welbehagen toe. De duisternis, waarin hij leefde, was nu geen sombere en verschrikkelijke plaats meer voor hem... geen leeg, zwarte ruimte. Voor zijn geestesooch verschenen de tooneelen uit het boek in volle klaarheid. Zijn verbeelding, gewekt door de woorden, die hijzelf zoo lang geleden geschreven had, begon weer te werken. Hij zag de familie Higgings weer voor zich. De duisternis om hem heen werd bevolkt door de huisgenooten en hun vrienden en kennissen.

Zoo ging de namiddag wonderlijk snel voorbij.

Miss Larrimore scheen niet op de gedachte te komen, dat ze wel eens rusten mocht. Ze was er zich niet van bewust, dat haar keel droog en moe werd. Philips zelf kwam niet op het idee, dat hij haar eigenlijk te veel liet doen. Beiden gingen geheel op in het verhaal, als beleefden ze alles werkelijk mee.

Pas toen ze bij het omslaan van een blad eens opkeek, bemerkte miss Larrimore, dat het al zoo goed als donker in de kamer was. Dat ze haar oogen bijzonder had moeten inspannen. Ze zei geen woord over het invallen van de schemering. Ze draaide gewoonweg het licht op en ging door met lezen, tot dat Giddings kwam zeggen, dat het eten klaar stond.

Aan tafel spraken ze over niets anders dan over dat boek. Miss Larrimore was er meer dan verrukt over. Ze was opgewonden en buitenmate ontroerd.

Ze had De Koning prachtig gevonden, omdat ze gevoelde, wat voor een opbeurende kracht in die geschiedenis verscholen lag. Maar Stephen de Vierde had haar overweldigd. In Stephen vond ze kracht naast zachtheid en oogenblikken van menselijke zwakte, die hem des te werkelijker voor haar maakten.

Haar opgetogen goedkeuring wekte ook in hem gevoelens van waardeering. Hij voelde een rilling over zijn leden bij de schildering van een echte schrijversloopbaan, die ze voor hem ontwierp. Ze sprak over de boeken, die hij nu zou gaan schrijven. Als Stephen maar eerst verschenen was en zoowel het publiek als de critici zouden gaan bemerken, dat Seymour Philips wat meer kon dan sensatieromannetjes schrijven. Ze sprak van den tijd, dat zijn naam meer zou beteekenen dan alleen rijkdom en succes. Ze maakte, dat hij zijn vingers voelde jeuken, om op de schrijfmachine los te tikken.

En het sprak vanzelf, dat ze niet hoefden te vragen, hoe ze den tijd na het eten zouden doorbrengen. Miss Larrimore las het boek uit, al werd haar stem op het laatst ook aardig schor. En toen ze ermee klaar was, gleed het blauw gekafte manuscript op den grond en keek ze hem met stralende oogen aan.

„U bent een wonder van een man,” zei ze. „Jarenlang heb ik dat al gevoeld, maar nu weet ik het zeker!”

„Kom, kom!” zei hij tegenstribbelend, al was hij ook nog zoo ingenomen met hare lofprijzingen. „Nu hebt u toch wel wat erg veel pret ten koste van mij!”

„Dat doe ik niet! Ik meen ieder woord van wat ik zeg! Dat is nu echt een boek, dat van blijvende waarde is en u moet het de kans daartoe geven. U moogt de wereld niet beroofd laten blijven van zulk een schitterend verhaal. Dat kan ik niet gedoogen. Hebt u me heusch morgen noodig?”

„U noodig hebben?” riep hij vol verbazing. „Ja, natuurlijk!”

„Nou... dan kom ik niet, voordat u me belooft hebt, dat u het boek aan een uitgever zult zenden.”

„Ik zal het dadelijk doen!”

„Goed.”

Ze stond op en begaf zich naar de groote tafel.

„Wat gaat u uitvoeren?” vroeg hij.

„Om te beginnen zal ik het inpakken en er een adres op schrijven, zoodat Giddings het meteen op de post kan brengen. En daarna ga ik naar huis.”

„Zoo vroeg al?”

„Het is tien minuten over elfen. Dat noem ik niet bepaald vroeg.”

„Giddings,” zei zij, zich tot den knecht wendend, die op haar schellen was binnengekomen, „wil je dit pakje zoo gauw mogelijk op de post doen?”

„Zeker, juffrouw,” antwoordde Giddings.

„En mijnheer Philips naar bed brengen, zoogauw ik weg ben?”

„Jawel, juffrouw.”

„Goedenacht dan!” zei ze, Philips de hand gevend.

„Wel te rusten,” antwoordde hij met warmte.

Giddings liet haar uit. Philips wachtte, tot hij de voordeur achter haar hoorde dichtvallen. Dan zei hij zuchtend:

„Kom hier, Giddings, en breng me op hoog bevel naar bed!”

„Jawel, mijnheer... een oogenblikje, mijnheer.”

„Waarom moet ik wachten?” vroeg Philips ongeduldig.

„Omdat de deur van het kabinet open is gegaan, denklijk door het slaan van de voordeur, mijnheer. Ik dacht, dat het beter was, om die eerst dicht te doen.”

„Wat?” vroeg Philips verbaasd, „opengegaan? Hoe kan dat? Die was op slot.”

„Dat kan toch zoo niet geweest zijn, meneer,” zei Giddings op sussenden toon.

„En ik zeg je, dat die dicht was!” brulde Philips, „dan moet iemand eraan gezeten hebben! Kijk eens, of mijn collectie wel heelemaal in orde is.”

Met de handen om de armen van zijn stoel geklemd, zat hij voorovergebogen in gespannen afwachting. Giddings ging naar het kabinet terug en liet zijn oog over de planken gaan.

„Nou?” riep Philips ongeduldig, „nou, hoe is het?”

„Er zijn er drie weg, meneer,” antwoordde Giddings.

HOOFDSTUK VI — MARTELING!

Een oogenblik bleef Philips roerloos zitten, versuft van ontzetting. Zijn miniaturenverzameling was zijn kostbaarste bezitting. Hij had er duizenden aan besteed, om toch maar mooie en bijzondere exemplaren machtig te worden.

Hij had opgeboden tegen Amerikaansche millionairs in Londen en Parijs. Hij had schatten uitgegeven voor kleine stukjes beschilderd ivoor, die hij beter had kunnen beleggen tegen den tijd, dat zijn fantasie zou zijn uitgeput en zijn boeken niet meer zooveel aftrek zouden vinden.

De gedachte, dat er drie van zijn schatten vermist werden, was iets ondraaglijks voor hem. Hij bevochtigde zenuwachtig zijn droge lippen en vroeg stotterend:

„W-w-welke dr... drie?”

Giddings dacht even na.

„Ten eerste een jonge man met een zwaard... dat lag op de bovenste plank.”

„Cosway...” mompelde Philips, „Cosway's „portret van 'n prins’!”

„Was het veel waard, meneer?” vroeg Giddings belangstellend.

„Ja... ja... natuurlijk... En wat nog meer?”

„De „dame met den waaier” van de onderste plank.

„Van Humphrey... ja... En wat nog meer?”

„En de „oude man” van dezelfde plank!”

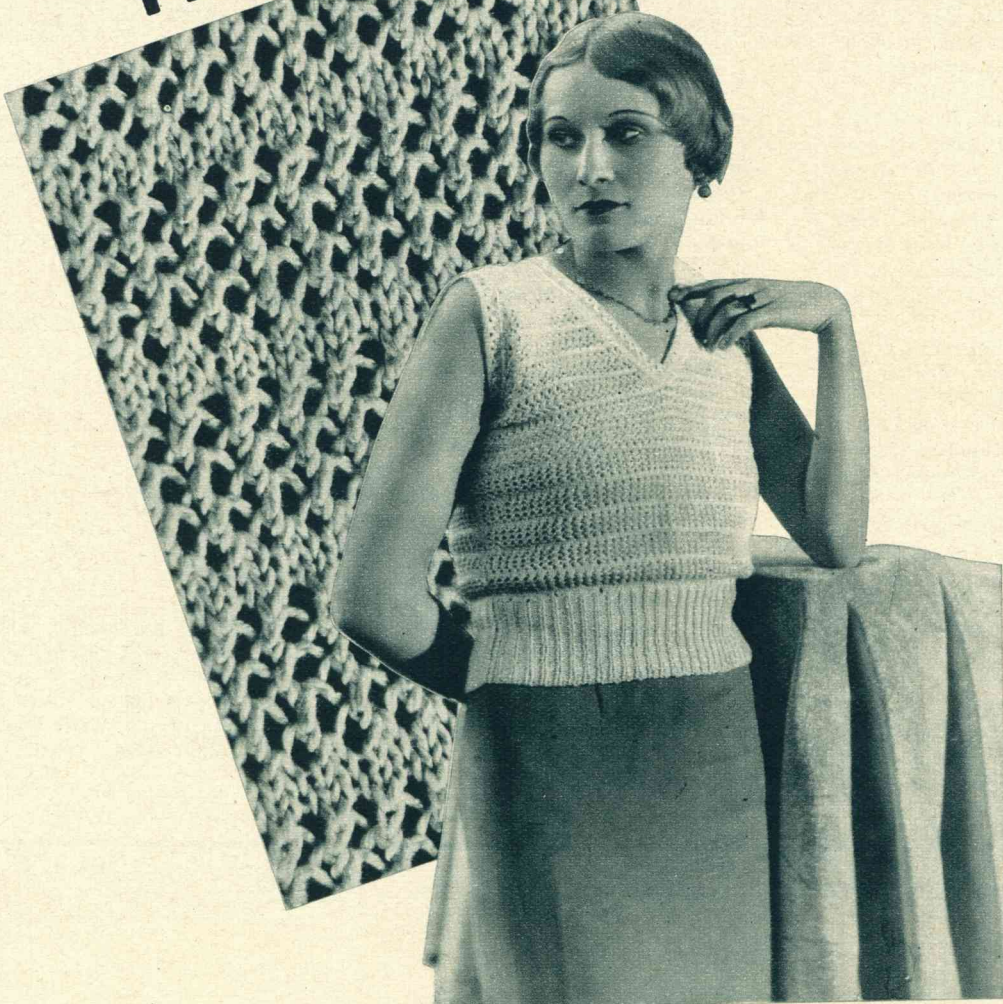
„Drie van de mooiste! Goeie hemel... een echte Clouet ook al!”

Hij zweeg en een afschuwelijke ontzetting maakte zich van hem meester, toen hij het geheele geval begon te doorzien. Zij was in het kabinet geweest. Hij had haar zelf verteld, waar de sleutel lag. Zij moest hem bestolen hebben. Maar had ze dan niet gezegd, dat ze niets van miniaturen afwist? Had ze dan gelogen? Het kwam hem zoo ongelooflijk voor. Haar stem was zoo zacht en zoo lief, zoo openhartig en eerlijk.

Schoonheid in de Betuwe (het dorpje Rijswijk bij Nijk bij Duurstede).

BEKROOND IN ONZE
PRIJSVRAAG!

- Dat is nu 'n jumper, waar iedereen bewonderend naar zal kijken! 'n Origineele jumper: in wit en lichtblauw, - 'n nieuwe steekverbinding, - en uit heerlijk-soepele Everlasting gebreid. Kosten: 2 knot Everlasting: . . . 68 cent!

Maak deze jumper zelf! 'n Volledige werkbeschrijving met reproductie in origineele kleuren krijgt U gratis thuis, na toezending van 5 Everlasting-etiketten aan de Reclameafdeeling der Everlastingfabrieken, Heeze (N.-B.)

BON

Aan de Reclameafd. A2 EVERLASTING-Fabrieken, Heeze (N.-B.)
Hierbij 5 Everlasting-etiketten. Wilt U mij de volledige werkbeschrijving met reproductie in origineele kleuren zenden van Uw bekroonde jumper?

Naam

Adres

per knot
van 100 gram

34 ct.

EVERLASTING

ERASMIC Tandzeep
VOOR PARELWITTE TANDEN

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG.

X 650 321-0259A

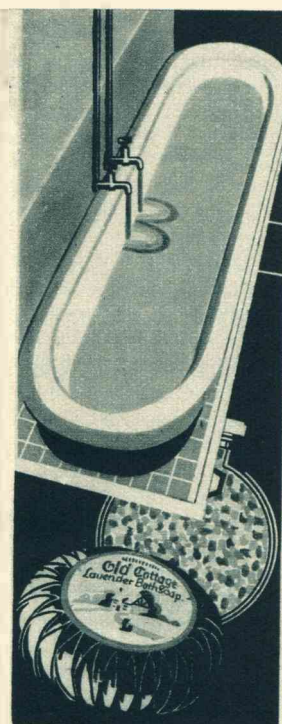
**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

Adverteeren doet verkoopen!

Schoonheidsontwaken.

Zooals de milde stralen der voorjaarszon een bloesem van schoonheid aan boom en struik tooveren, wekt het dagelijksch gebruik van „Zij"-Crème een nieuwe lente in uw huid.
In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

LIKDOORNS
zijn pijnlijk. Bevrijdt U.
zelf van pijn en ongemak.
Gebruikt
GETS-IT

Het genot
van een bad

wordt verhoogd, wanneer U in het badwater een weinig Old Cottage Badcrystallen doet en Old Cottage Badzeep gebruikt. Deze volkomen zuivere badzeep geeft een overvloedig schuim, dat diep in de poriën dringt en een sterk reinigend vermogen heeft. Het lichaam wordt lenig en heerlijk verfrist, de huid soepel en geurend naar het deccente parfüm, door de oude Engelsche aristocratie met groote voorliefde gebruikt en bij de moderne vrouw van thans geliefd omdat het haar charme verhoogt.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEIJ & CO

Lavender Badzeep en Lau. Badzout

HARDLIJVIGHEID

al sedert 20 jaar verdreven.
Een jong geleerde les.

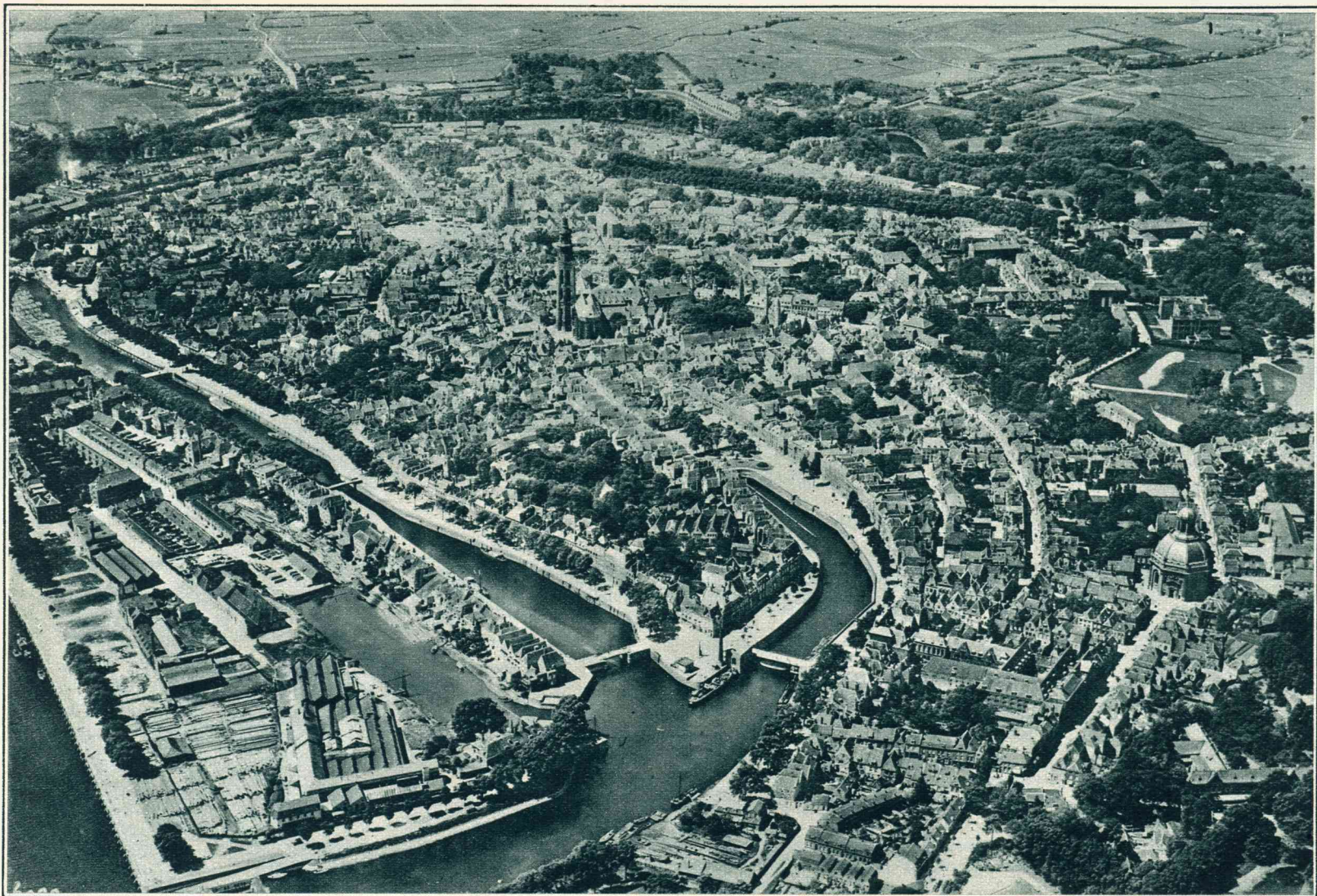
Niemand kan meer ondervinding van hardlijvigheid hebben dan deze man. Zijn methode om het euvel te verhelpen zou zeker iedereen helpen die aan een soortgelijke kwaal leed.

„Ik ben nu bijna 49 jaar en gebruik Kruschen Salts reeds vele jaren. Als jongen en jongeman leed ik vaak hevige pijn door hardlijvigheid. Soms werd dit een beetje verlicht door een speciale pil, samengesteld volgens een speciaal recept, maar die had dikwijls een verzwakkende uitwerking. Op iemand's aanraden probeerde ik een flacon Kruschen en sindsdien — dat is nu wel een twintig jaar geleden — heb ik nooit iets anders gebruikt. Mijn dagelijksche dosis neem ik 's morgens om kwart voor acht op een glas warm water.
E. A. D."

De zes zouten in Kruschen Salts

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp. N.V. Rowntree Handels Mij.
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Nederland vanuit de Lucht

ARNHEM

(Foto K.L.M.)

Hij had haar volkomen vertrouwd. Het was het hoogste bewijs van zijn vertrouwen geweest, dat hij haar geven kon, toen hij haar het kabinet had laten opendoen. En zij had zijn vertrouwen met een diefstal beloond. Ze moest het gedaan hebben. Niemand was in de kamer geweest dan zij, Giddings, dokter Burnham en hijzelf. En Giddings was nu al zeven jaar bij hem in betrekking geweest. En met Burnham was hij al twaalf jaar bevriend. Zij moest ze weggenomen hebben. Misschien was dat haar doel geweest, waarom ze bij hem gekomen was. Geen wonder, dat ze zichzelf in zoo'n waas van geheimzinnigheid gehuld had.

„Wat bent u van plan te doen, meneer?” vroeg Giddings op bangen toon.

Ja, wat moest hij doen? Haar door detectives laten volgen en gevangen nemen? Die gedachte stond hem allesbehalve aan. Hij herinnerde zich, hoe slank en klein ze hem toegeschenen had, toen ze hem naar de eetkamer geleidde. Hij dacht aan haar bedeesde manier van spreken, aan het vuur, waarmee ze hem had pogen te overreden, om betere boeken te gaan schrijven, aan haar opgetogenheid over Stephen. Het leek hem onmogelijk, dat het meisje een gewone dievege zijn kon. Hij voelde, dat hij dat niet gelooven kon.

„Ja, wat kan ik doen?” vroeg hij hulpeloos.

„Als ze gestolen zijn, meneer,” zei Giddings, „en u zoudt iemand verdienen, dan kunt u toch altijd de politie...”

Hij stelde zich haar voor, opgejaagd, gevangen genomen, in hechtenis gezet op zijn aandringen. Hij zag haar voor zich, ruw behandeld, brutaal aangesproken, publiek te schande gezet en die gedachte was hem ondraaglijk.

In het korte tijdje, dat ze samen waren geweest, was het haar gelukt een indruk op hem te maken van beschaafdheid, bedeesde bevalligheid, vriendelijkheid en onbeschrijflijke aantrekkelijkheid. Haar stem was de stem geweest van een beschaafde dame. Haar manier van doen was die geweest van een zorgvuldig opgevoede vrouw. Of ze de miniaturen dan al weggenomen had of niet, een gewone dievege was ze in geen geval. Daar zou hij zijn hoofd op willen geven. Als ze die dingen al had weggenomen, dan had ze het vast en zeker gedaan ondanks zichzelf, of omdat ze in nood verkeerde. Dan had ze ze weggenomen, omdat er wel niets anders voor haar opzat, of omdat ze aan kleptomanie leed. Die mogelijkheid gaf hem eenige hoop. Als dat eens het geval was? Dan was het haar schuld ten minste niet. Kleptomanie was een ziekte...

„Zal ik de politie opbellen, meneer?” vroeg Giddings angstig bezorgd, „zulk soort kostbare dingen is iemand niet zoo gemakkelijk kwijt, denk ik. De politie zal ze wel op het spoor weten te komen.”

„Nee,” zei Philips kortaf, „ik wil de politie er niet in mengen.”

„Detectives dan, meneer... privé-detectives?”

„Neen,” antwoordde Philips geprikkeld, „stoort me nu toch niet, als ik zit te denken!”

Giddings zweeg en keek zijn meester verward aan.

„Wie is er vandaag hier in de kamer geweest?” vroeg Philips.

„Niemand, meneer, heusch niet,” antwoordde Giddings, „niemand dan miss Larrimore en de dokter en uzelf, meneer.”

„En jij,” zei Philips.

„Natuurlijk mijnheer, maar ik heb al jarenlang de gelegenheid gehad om ze te stelen, als ik dat gewild had.”

„En ik heb ze niet van mezelf gestolen,” zei Philips.

„En dokter Burnham staat toch zeker boven alle verdenking, mijnheer.”

„Ja,” antwoordde Philips ontevreden, „hij zit er warmpjes genoeg bij en hij is van heel respectabele familie. Hij komt heelemaal niet in aanmerking.”

„Miss Larrimore,” begon Giddings aarzelend.

„Miss Larrimore heeft ze zeker niet weggenomen,” zeide Philips heftig. „Je verdenkt haar toch zeker niet, Giddings?”

„O nee, mijnheer,” antwoordde Giddings haastig, „je hoeft haar maar één keer te zien, om te begrijpen, dat zooiets onmogelijk is. Maar ze kunnen toch niet weggelopen zijn, meneer. Pootjes hebben ze niet.”

„Er moet iemand anders in de kamer geweest zijn,” riep Philips uit.

„Niemand, meneer. Niemand, ten minste voor zoover ik weet!”

„Maar ze zijn misschien niet vandaag gestolen.”

„Vandaag niet gestolen, meneer?”

„Nee, dat is natuurlijk nog lang niet zeker. Ze kunnen best al een paar dagen weg zijn. Ik heb er zelf al in geen week naar gekeken.”

„Ik heb ze wel afgestoft, meneer,” zei Giddings, „maar ja, ik heb er natuurlijk niet aan gedacht om te kijken, of ze er allemaal wel waren, meneer.”

„Dat maakt het geval heel wat minder geheimzinnig,” zei Philips opgelucht. „Sedert ik ziek ben geworden, zijn er zooveel menschen hier in de kamer geweest. Daar had je gisterenavond miss Baker. En een jongen van den uitgever was hier gisteren nog en verschillende van mijn vrienden...”

„En de waschvrouw, meneer, over die overhemden, die zoo geschroeid waren.”

„En 'n man voor de telefoon,” zei Philips, die hoe langer hoe beter in zijn humeur raakte. „Hoe meer ik erover nadenk, des te grooter wordt het aantal lui, die het kunnen gedaan hebben.”

„Maar die lui wisten geen van allen, hoe ze in het kabinet konden komen, meneer,” bemerkte Giddings, „en het feit, dat het kabinet vandaag open is geweest, zegt toch ook wel wat, meneer.”

„Het kan best al een paar dagen lang open hebben gestaan,” zei Philips beslist, om er voor te waken, dat het meisje niet onder verdenking zou vallen.

„Dat zouden we dan toch zeker wel gemerkt hebben, meneer,” antwoordde Giddings.

„Ik in geen geval,” antwoordde Philips vinnig. „En jij zult er ook wel niet aan gedacht hebben om er nauwkeurig op te letten, omdat je toch al zoo veel andere dingen te doen had! Het kan best dicht geweest zijn, maar niet op slot.”

Giddings zei niets meer.

(Wordt voortgezet)

Op alles, wat aan de deur wordt gezet om voor 'n appel en 'n ei te worden verkocht, loert de voddenkoopman.

De Voddenkoopman

Zoo oppervlakkig gezien lijkt het weinig vertroostend en verheffend, te moeten bestaan van datgene, wat een ander mensch als minderwaardig wegwerpt.

Zooals de musschen loeren op de kruimels, die straks uit het geklopte tafelkleed zullen neerregenen, zoo loert de voddenkoopman op alles, wat aan de deur werd gezet om voor een appel en een ei te worden verkocht.

Niets is te gering voor zijn aandacht, en zijn speurend oog verwaarloost niets. De wagen neemt alles gretig op: zeker weet deze koopman het geringe te waardeeren, wat op zich zelf al een zeer benijdenswaardige eigenschap is, die maar weinig menschen bezitten. De afval des levens is voor hem een winstgevend bezit geworden. Mogen wij met een boogje en met dichtgeknepen neus een hoop afval passeeren, de voddenkoopman zal er met zijn

stok altijd nog iets van zijn gading uitvisschen.

En wat dan dat zoogenaamde „weinig verheffende” betreft, zou het te gewaagd zijn te veronderstellen, dat de taak des voddenkoopmans in zekeren zin een verhevene zij?

Noem mij een beroep, dat uit volkomen waardelooze voorwerpen nieuwe gebruiksartikelen doet produceeren! Het moge dan zoo zijn, mevrouw, dat u zoo juist vol diepgaande verachting uw neus hebt opgetrokken voor een partijtje oude lappen, die niet bepaald frisch meer roken, maar hebt ge u er wel rekenschap van gegeven, dat het geurige postpapier, waarop gij nu fijne lettertjes neerkrabbelt, elementen bevat van wijlen een japon van uw werkvrouw? Hebt ge er wel eens over nagedacht, dat veel van wat ge hooghartig uit uw woning verbant als afgedaan, heimelijk in een anderen vorm weer daarin terugkeert?

Zie, dit is het verhevene van dit beroep: het komt in zijn uitoefening van niets tot iets, en dikwijls zelfs tot veel!

Het is ook wel mogelijk, dat het been, waarin kortgeleden uw

op het

Oor

hondje no
een smake
We rak
is wellich
achtigheid
Het is
dens behe
hoeveelhe
heesche „

Het is zoo de gewoonte, dat de afdeeling vodden beheerd wordt door de dienstbode tot op zekeren dag 't heesche „voddenieje” het hart dier gediensstige sneller zal doen kloppen.

... zijn speurend oog verwaarloost niets.

Het vervoer van de vodden naar de opslagplaats

... die soms, zooals bij Gebrs. Polak te Middelburg, tot een groot bedrijf kan uitgroeien. De afdeeling, waar de vodden worden gesorteerd.

en de eerste oog

loos en stralend
aantal vodden
opgebracht. We
deze ongewone
maar lieten het
huizen: „Mina,
je de vodden ha
„Ee”? zei M
vodden in wazze
Dit verklaarde
hoop op voort
verdwenen.

Onnoodig te z
grote rol speel
nooten. Laten w
al dan niet weg
voor de mand ee
Het gerafelde hu

Oorlogs-pad

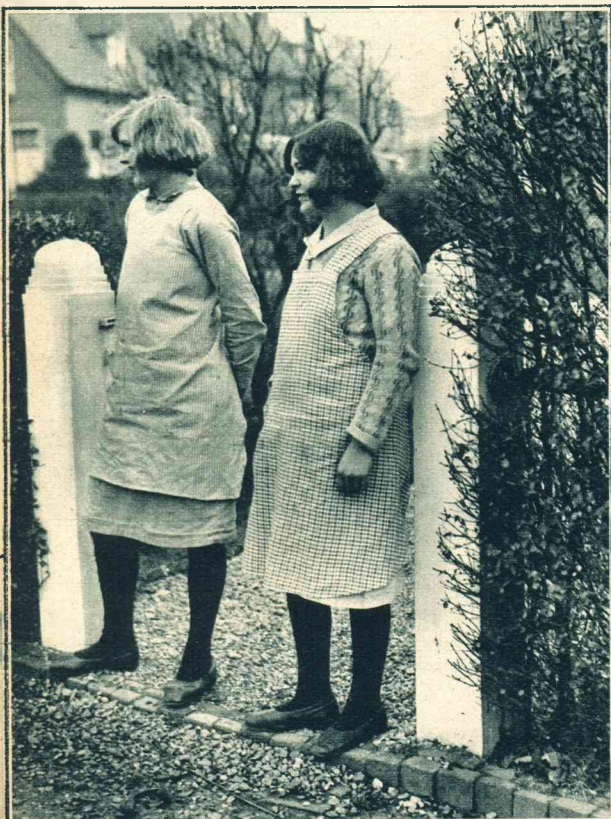
hondje nog zoo genoeglijk knaagde, straks op uw tafel verschijnt in den vorm van een smakelijk griesmeelpuddinkje! Maar laat ik u meer details besparen.

We raken hier den eeuwigen kringloop der dingen, en een vluchtige aanraking is wellicht al voldoende, om velen aan het peinzen te brengen over de raadselfchtigheid van dit bestaan.

Het is zoo de gewoonte, dat de afdeeling vodden in de beter gesitueerde huishoudens beheerd wordt door de dienstbode, die het voorrecht bezit, min of meer groote hoeveelheden van het waardeloos verklaarde op te stapelen tot op zekeren dag het heesche „voddenieje” het hart der gediensstige sneller zal doen kloppen. In een oogwenk is zij aan de deur, de nu kostbaar geworden last wordt gewogen en nooit te licht bevonden. Want dit is ook wel merkwaardig, dat, waar in alle andere artikelen, „kwaliteit” bestaat, in dit artikel maar één soort aanwezig is, die altijd zijn geld opbrengt.

Veel is dat echter niet. Eens heb ik het meege- maakt, dat onze Mina de zooveelste, die nog maar kort „in stad” vertoefde, op vleugelen naar de deur, snelde en even later adem-

zoo de gewoonte, dat de vodden beheerd wordt door de dienstbode tot op zekeren dag het heesche „voddenieje” het hart der gediensstige sneller zal doen kloppen.

Een goeden dag maakt de voddenkoopman als hij voor 'n koopje een kostbaar ottervel weet machtig te worden.

en dat hij bij het tuinieren met welbehagen om zijn leden hangt, wordt door mama in een overmoedig oogenblik naar de mand verwezen en het huis buitengesmokkeld. Ontelbare min of meer ernstige scènes heeft de mand op haar geweten.

Maar zwijgen wij daar verder over. Het hoort trouwens ook niet tot het bedrijf.

De voddenkoopman is zich waarschijnlijk van dezen achtergrond van zijn bedrijf niet bewust. En gelukkig maar. Want ondanks het verhevene van zijn beroep, dat we hier naar voren trachten te brengen, brengt het toch niet meer dan een mager bestaan, dat onmogelijk inspireeren kan tot philosophische overdenkingen.

De verpakte vodden worden naar de kade vervoerd.

vanwaar de reis per schip verder gaat.

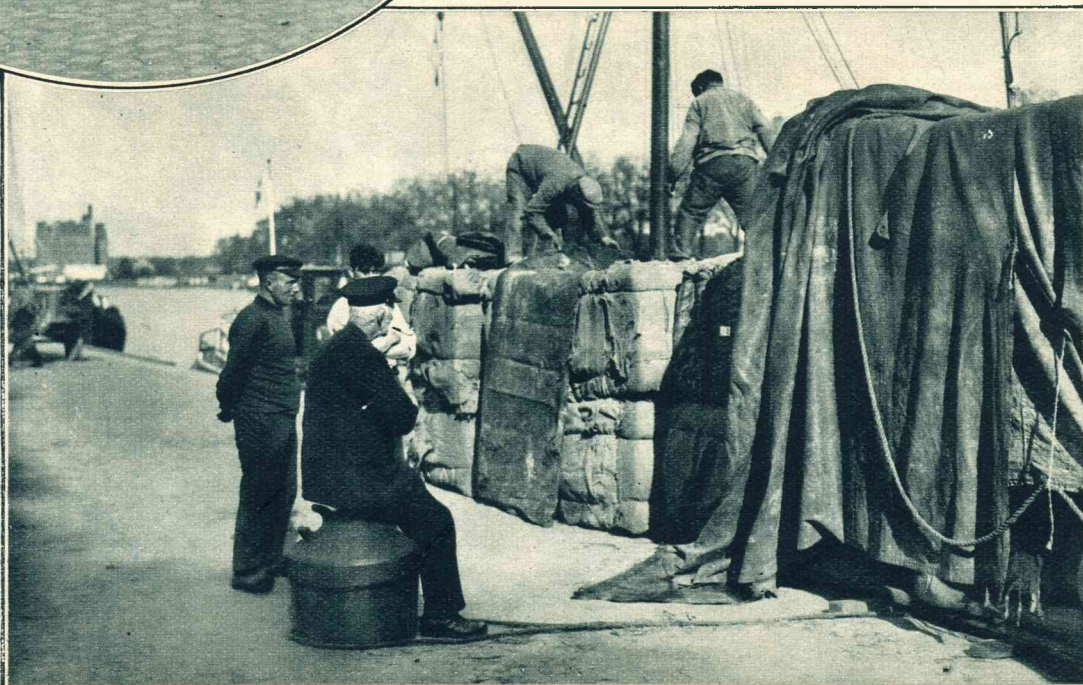
en de eerste oogst gaat op de kar.

loos en stralend van vreugde kwam mededeelen, dat een aantal vodden den ongelooflijken prijs van f 1.60 had opgebracht. We schudden verwonderd ons hoofd over deze ongewone koersstijging van den afval der aarde, maar lieten het er bij. 's Avonds vroeg de vrouw des huizes: „Mina, je hebt toch het zinken kinderbad, waarin je de vodden had, wel binnengehaald?”

„Ee”? zei Mina, „je bedoelt dat ouwe dienke, wae de vodden in wazze? E, dat 'eit die vint ok mee'nomen...”

Dit verklaarde den ongewonen prijs en daarmee was de hoop op voortdoring van het hooge prijsniveau weer verdwenen.

Onnoodig te zeggen, dat de voddenmand dikwijls een groote rol speelt in het leven van verschillende huisge-nooten. Laten we zwijgen over de vele dispuuten, over het al dan niet wegwerpen van een of ander kleedingstuk, waarvoor de mand een al dan niet welkome bergplaats wordt. Het gerafelde huisjasje, waarin papa zich gelukkig voelt,

Mode-Revue bij de Berlijnsche wedrennen

Mode-parade op de Grünwald-renbaan bij Berlijn.

Ook de heerenmode wordt niet vergeten. Een groep van twee heeren, gekleed naar de nieuwste mode voor de renbaan en een elegante dame.

Vrouwenleven

Het zou misschien wel interessant zijn eens te hooren wie er alzo naar wedrennen gaat ter wille van de paardensport. Van de vrouwen vooral zullen er zeker wel heel velen heengaan: eerstens om bewonderd te worden — want men maakt groot toilet voor de wedrennen — en ten tweede om datgene wat er alzo bij dergelijke gelegenheden behalve paarden en hardrijders nog te bewonderen valt. Het is immers al lang traditie geworden, dat, zowel in Duitschland als in Frankrijk en Engeland, de groote wedrennen een interessante mengeling worden van sport en mode. De groote modehuizen zenden er hun mannequins heen met de nieuwste scheppingen op modegebied. Ze sieren de tribunes en paradeeren, met sierlijke passen, voor die tribunes heen en weer, als goed gedresseerde modepaardjes, die met chic en charme hün elegante toiletten weten te dragen.

Onder den drang der tijdsomstandigheden

was er ditmaal 'n prijzenswaardig streven naar het vermijden van al te groote luxe in de kleding der vrouwen, een feit, dat aan de aantrekkelijkheid dezer mode-parade geen afbreuk heeft gedaan. Integendeel. Er werd hier getoond, dat er ook zonder al te kostbaar materiaal buitengewoon elegante toiletten kunnen worden geschapen.

Een bonte verscheidenheid van wandeljaponnen, korte en lange mantels, complets met bolero, pelerine of mantel, origineel gedragen zijden sjaals, effen manteltjes over bontkleurige japonnen of imprimé mantels over 'n effen japon, trok aan de bewonderende oogen der voor dit feest van sport en mode samengestroomde menigte voorbij. En wie hier snuffelen kwam naar iets nieuws, heeft er zeker wel iets van haar gading bij gevonden. Zelfs de foto's ervan geven ons al een levendigen indruk van wat er werd gedemonstreerd aan nieuwe japonnen en mantels met bijbehorende hoeden, handschoenen en tassen.

Ook de heerenmode wordt niet vergeten bij een gelegenheid als deze. Een onzer foto's vertoont een groep van twee naar de nieuwste mode voor de renbaan gekleede heeren met een elegante dame.

PAULA DEROSE.

De gehaakte Lampekap

Het schijnt, dat ik bij de beschrijving der gehaakte lampekap, in ons nummer van 6 Mei, voor sommige dames nog niet duidelijk genoeg ben geweest. Ik zal dus enkele vragen daaromtrent hieronder even beantwoorden.

18de toer: telkens 7 stokjes, waarna 4 gaatjes van 3 stokjes en 4 maal 2 losse st., beteekent: 7 stokjes, 2 losse st., 1 stokje, 2 losse, 1 stokje, 2 losse, 1 stokje, 2 losse, en dan weer 7 stokjes, enz.

Alle gaatjes bestaan uit 2 losse st. tusschen stokjes: 5 gaatjes beteekent dus 5 maal: 2 losse, 1 stokje.

23ste toer: men begint met dezen toer waar men gebleven is bij den vorigen toer, zorgt er echter voor dat de 13 stokjes telkens precies boven den gaatjesdriehoek van de vorige kleur komen. Dit wijst zich vanzelf aan.

Bij het haken zal men ondervinden, dat het werkje heel gemakkelijk is, vooral daar men ook nog de foto van het kapje erbij heeft om te vergelijken.

THÉRÈSE.

Eenige der mannequins, die de nieuwste toiletten demonstreerden voor lente en zomer.

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG
1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)
Prosp. door de Verkehrsverein te Brünig-Hasliberg

Rust Herstel
Verlaagde prijzen

VACANT

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND)

Sneltrainstation aan de internationale lijn Bern - Lötschberg - Simplon.

830 M. boven Zee
300 bedden

Lente - Zomer - Herfst

VACANTIE VOOR IEDEREEN
aan het Vierwoudstedenmeer te HERGISWIL

Prospectussen door de Kurverein

LUGANO bij station. Heerlijk uitzicht aan het meer. Omg. van palmentuinen. Str. water. Lift. Kamers v.a. fr. 4. Pens. v.a. fr. 11. Zelfde Dir. Erika Schweizerhof. Kamers vanaf fr. 3, Pension vanaf fr. 10. Garage

ADLER HOTEL

LUZERN HOTEL DIANA bij station en boot. Moderne inrichting. Kamers vanaf fr. 4. Volledig pens. vanaf fr. 12. J. MÜLLER

De moderne Huisvrouw

gebruikt voor het reinigen van deuren, meubelen, tapijten en ruiten de

Agfa
VISKOSE SPONS

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

Dr. H. NANNING'S
KINADRUPELS
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. WACHT U VOOR NAMAAK en let op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30

Mijnhardt's tabletten

Zenuw- 75 ct.
Hoofdpijn- 60 ct.
Kiespijn- 60 ct.
Laxeer- 60 ct.
Maag- 75 ct.

genezen U

Bij Apoth. en Drogisten.

KUNSTGEBITTEN

f 55.-
Absoluut pijnloze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

Een aanhouder
wint....!
Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

MENGELKAMP'S

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Stryktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat al 32 jaar, dus een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam **MENGELKAMP**

Neemt Uw zonnebad op de juiste manier

dat wil zeggen, wrijf Uw lichaam, alvorens het aan de zon bloot te stellen, flink in met

NIVEA of NIVEA-OLIE

Het gevaar van een pijnlijken zonnebrand wordt daar door minder en Uw huid krijgt een prachtig bronzen teint.

Op heete dagen werkt Nivea aangenaam verkoelend; bij ongunstig weder beschermt Nivea-Olie U tegen een te sterke afkoeling.

Nooit een zonnebad nemen met een nat lichaam en steeds van tevoren inwrijven!

Nivea en Nivea-Olie bevatten, als eenigste onder dergelijke preparaten, het met het huidvet overeenkomende Eucerit, zijn derhalve niet te vervangen.

Prijzen:
Nivea in dozen 20-90 cts.,
In tuben 35 en 55 cts.
Nivea-Olie in flesschen 75 en 120 cts.

Pebeco Mij., Sarphatikade 3
Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

EEN MIDDERNACHTELIJK BEZOEK

Door
ERIC HOWARD

Freddy," zei mevrouw Fleming, toen ze de kamer binnentrad, waar haar neef in een sportblad studeerde, „ga je uit vanavond?"

„Ja tante," zei de jeugdige heer Fleming. „Ik ga bij een ouden studievriend eten."

„Eigenaardig!" sprak zijn tante peinzend. „Dat zei je oom óók altijd. Wil dat zeggen, dat je van nacht om vier uur thuiskomt, neuriënd? Dan..."

„'t Wil zeggen," zei Freddy gewichtig, „dat ik om twaalf uur op z'n laatst in mijn mandje lig, om schoone droomen te droomen."

„Ik betwijfel 't. Ik kèn die jonge makelaars."

„Een jonge makelaar," verdedigde Freddy zich, „is niets erger dan een oude. Gewoonlijk een heel stuk beter. In ieder geval solieder. Maar hoort u eens, tante Betty — als u me nodig hebt vanavond, kan ik 't makkelijk afzeggen."

„Hoeft niet jongen. 't Is niet zoo belangrijk. Ik ga op visite bij een oude vriendin van me, Clara Lichterbeem."

„Onmogelijk!" zei Freddy.

„Wát is onmogelijk?"

„Zoo'n naam kan niet bestaan."

„Hij bestaat toch wel — en hij past bij haar óók. Ze is tweeënzeventig, maar dat zou je nooit aan haar zeggen. Ik dacht, dat je misschien mee zou willen. Ze heeft een heel aardig nichtje."

„U hoeft me heusch niet met nichtjes te lokken, tante, al zijn ze nog zoo knap. Ik zal Dick wel even opbellen en..."

„Je zult niets," zeide tante. „Je gaat een anderen keer wel mee naar Clara."

Eenige uren later zat Freddy Fleming, onberispelijk gekleed en met een vroolijk gezicht, in een omnibus op weg naar huis. Het was even half twaalf. Hij bestudeerde zijn mede-passagiers met het hartelijke oog van een man, die goed gotten en prettig, maar netjes gedronken heeft.

Eén passagier bestudeerde hij in 't bijzonder: een slank, donker meisje met een bontjas en 'n leuk rood hoedje. Ze zat verdiept in een boek, tusschen een forsche vrouw, die luid ademhaalde, en een benepen mannetje met een bolhoed; een roos tusschen twee distels, dacht Freddy.

Hij wou maar, dat ze eens naar hem keek, opdat hij zou kunnen vaststellen, of haar oogen bruin waren (zooals hij vermoedde) of blauw (zooals hij hoopte). Maar zij keek alleen in haar boek. Hij zat er aan te denken, of hij haar niet per ongeluk (zachtjes natuurlijk) een trapje kon geven, om haar te dwingen nota te nemen van zijn bestaan... tot opeens, terwijl de bus van een stopplaats wegrees, het meisje scherp opkeek en een jammerkreetje gaf. Ze sprong op, holde naar de deur en verdween de volgende seconde in het duister.

Een seconde zat Freddy als verlamd — zijn blik ging naar de leege plaats — en daar zag hij iets dat hem een vreugdekreet ontwong: een zwarte leeren tasch lag achteraan op de plaats, die juist door de schoone was ontruimd.

Freddy sprong op, greep de tasch, was in één zet naast den verbaasden conducteur, en tuimelde van het voertuig af. Hij struikelde, maar stond snel weer recht en keek scherp naar alle kanten.

Het meisje was nog in zicht; bij het licht van een lantaren zag hij haar juist, een veertig meter ver, een hoek omslaan. Freddy begon haar achterna te galoppeeren; hij stoorde zich niet aan de menschen, die keken; hij wou het meisje inhalen, haar haar eigendom teruggeven.

Toer: hij den hoek omgleed, zag hij het slanke figuurtje op nog maar een vijftien meter afstand. Hij spurtte, was naast haar, hield zijn vaart in, nam zijn hoogen hoed af en merkte op:

„Ik.... pfff!.... vraag.... pfff.... oef!"

Het gevolg van zijn sprint was een zeker tekort aan adem, en ofschoon hij vurig verlangde, een goeden indruk op het meisje te maken, kon hij niets doen dan tegen haar blazen en hijgen.

Het meisje keek verbaasd en verschrikt door het plotselinge optreden van een vreemden jongeman

in zoo'n stille straat. Met een vluggen, minachtenden blik naar Freddy verhaastte ze haar stap. Weer nam Freddy zijn hoed af.

„Neemt u me niet kwalijk," zei hij beleefd, „maar..."

't Meisje bleef staan en keek 'm koud vijandig aan.

„Wilt u alstublieft weggaan?" zei ze vernietigend, en zonder op antwoord te wachten repte zij zich voort.

„Hoort u eens," zei Freddy, haar nadravend, „ik ben geen.... ik bedoel, een halve seconde! Ik heb iets..."

Het meisje liep nu ongeloofelijk snel, en Freddy trachtte zijn verklaring te geven in minder hoffelijke, maar beknopter termen, toen het meisje opeens een stoep opvloog, en vóór Freddy den toestand goed begreep, was de deur opengesloten en het meisje verdwenen en de deur achter haar dichtgeslagen.

Freddy bleef staan en dacht na. Hij wou de tasch teruggeven — maar hij wou zich óók rechtvaardigen in de oogen van het slanke meisje en met haar op goeden voet komen. Hij beklom dus de stoep en trok aan de bel.

Er volgde niets. Hij belde harder, gebruikte den klopper — maar de deur bleef stevig dicht. Met een onredelijke ergernis zette hij de tasch op een richel en begon met de ééne hand te bellen, met de andere te kloppen, een helsch tumult veroorzakend.

Ditmaal werkte hij niet tevergeefs. Er ging een raam boven de deur open en er verscheen een hoofd. Er kwam een stem uit, die vrouwelijk, oudachtig en vastberaden klonk.

„Ga maar gauw weg, jongeman," zei de stem, „anders bel ik de politie op."

„Luistert u nu even," zei Freddy, naar boven turend, „ik wou alleen..."

Verder kwam hij niet. Het hoofd verdween en kwam plotseling weer te voorschijn. Er glinsterde iets, er siste iets — en een vloed ijskoud water viel op Freddy's opgeheven gezicht. Het hoofd verdween. Het was stil.

Het duurde een poosje, eer Freddy weer bij zinnen kwam. Hij voelde zich erg nat van buiten en erg heet van binnen. Hij was zoo boos, dat hij alles door een rooden mist zag.

Hij trachtte zich te drogen met een zakdoek, en nam tevens zijn besluit. Nu ging hij juist niet weg. Het meisje zou hem spreken, zijn verklaring aanhooren... en 't goedmaken met hem.

Maar om een nieuwen waterval te vermijden, tastte hij de voordeur niet meer aan. Freddy zag een trapje naar het souterrain, met aan 't einde een deur, klaarblijkelijk van de keuken. Hij daalde af, zag een belknop en trok er lustig op los. Binnen klonk ergens 'n schorre bel. Terwijl Freddy den galm liet wegsterven, voor hij wéér belde, keek hij toevallig de straat op; en toen zag hij met een schrik den politie-agent.

Roerloos en dreigend stond de agent aan den rand van het trottoir. Groot, zwijgend scheen hij te wachten, wat Freddy verder doen zou.

Freddy's volgende handeling was totaal onoverwogen. Hij schrok van die groote, zwijgende figuur, deed onwillekeurig een stap achteruit... struikelde over den drempel en viel zwaar tegen de deur. Tot zijn verbazing gaf de deur mee, en Freddy rolde achterover naar binnen. Hij gleed pijnlijk een eind op zijn rug voort, en de deur viel met een slag achter hem dicht.

Freddy wist voorloopig niet wat hij doen moest. Hij had nog geen besluit genomen, toen hij een snellen voetstap hoorde — het licht in de keuken schoot aan, en op den drempel, verbaasd en verontwaardigd, stond het slanke meisje uit de omnibus.

„O!" zei ze.

Freddy deed snel een stap naar haar toe.

„Hoort u eens..." begon hij.

„Engel!" zei het meisje, terwijl ze een stap achteruit deed, „kom eens bij me!"

Freddy, verwonderd maar opgetogen, haastte zich om te gehoorzamen. Maar het scheen, dat ze de uitnoodiging niet voor hem bedoeld had, want naarmate hij naderde, ging zij achteruit met een gezicht vol schrik.

„Zult u me nu eindelijk..." riep Freddy uit, want hij had een zuur half uur beleefd.

„Wat was dat voor lawaai, Phine?" zei een andere stem, en de roode mist kwam weer voor Freddy's oogen. Want het was de stem van de persoon, die hem besproeid had; en tegelijk verscheen die persoon op den drempel.

Het was een klein, oud dametje met een zwarte japon en een kanten mutsje. Maar al was zij klaarblijkelijk oud, haar gezicht was levendig, haar oog helder, haar tred vast en licht.

„Wat was... wel heb ik ooit!" zei ze, Freddy bekijkend met verbaasde belangstelling, maar zonder den minsten angst.

„Als u me nu even aan 't woord wilt laten, mevrouw," zei Freddy met koele waardigheid. „U zult misschien al inzien, dat u erg overhaast en onverstandig bent opgetreden, door..."

„Wel, wel!" viel de oude dame hem in de rede. „Ik handel altijd overhaast, jongeman, maar heel zelden onverstandig. Mag ik vragen, waarom u mijn nicht op straat lastig valt, en haar naloopt tot thuis en dan de deur intrapt?"

„Ik heb uw nicht niet lastig gevallen," zei Freddy, toen hij zich in staat vond, min of meer kalm te spreken. „Ik heb nog nooit van mijn leven iemands nicht lastig gevallen. Ik wou haar alleen een dienst bewijzen."

„Een dienst bewijzen?" herhaalde het meisje ongeloovig.

„Stil Phine," gebood de oude dame. „Die jonge man schijnt iets op z'n hart te hebben. Geef hem een kans, om 't er af te wentelen."

„U hebt vanavond met me in één bus gezeten," zei Freddy tot het meisje, dat Phine heette, „en toen u uitstapte, hebt u uw tasch laten liggen, en..."

„Wát?"

„— en ik ben u achterna gerend om ze u te brengen. En tot dank krijg ik een emmer water in mijn nek," zei Freddy hartstochtelijk.

„'t Was een kan," verbeterde de oude dame, „geen emmer. Is dat waar, Phine? Had je je tasch laten liggen?"

„Welnee, Engel, natuurlijk niet!" verklaarde Phine.

„Maar ik... uw tasch lag op uw plaats, toen u uitstapte," zei Freddy.

„Mijn tasch ligt boven op 't haltafeltje — dus kan ik hem slecht in de bus hebben laten liggen, wel?" zei Phine zeer duidelijk.

„Aha!" zei het oude dametje. „Wat heb je daarop te zeggen, jongeman?"

De jongeman had er niets op te zeggen. Even dacht hij of 't soms een droom was — of de wekker hem straks niet wakker zou tingelen — maar die theorie klopte niet met de natheid van zijn hoofd en nek en de pijn in zijn linker elleboog.

„Wat ik zeggen wou," vroeg de oude dame scherp, „hoe ben je eigenlijk binnen gekomen?"

„Ik ben tegen de deur gevallen," zei Freddy, „en toen ging ie open. Maar nu over die tasch..."

„Die Betsy ook!" mompde het dametje. „Ik heb haar honderdmaal gezegd, dat ze de deur op slot moest doen. Maar je hebt gelijk, jongeman — nu over die tasch. Je hebt een tasch gevonden, zeg je. Waar is die dan?"

„O!" schrok Freddy, „die heb ik boven op de stoep laten staan! Ik had hem even neergezet, toen ik probeerde... probeerde..."

„Probeerde de deur in te trappen," zei de oude dame. „Precies. Nu, dan zullen we naar boven gaan om te kijken. Ik kan je verhaaltje nooit gelooven, als ik die tasch niet zie. Ga mee — maar probeer geen kunsten!"

Mak volgde Freddy de oude dame een trap op. In de hal bleef zij staan, wees naar de voordeur en zei:

„Phine, ga jij kijken of je een tasch vindt. Jij blijft hier, jongeman."

Het meisje deed de deur open en ging naar buiten. Toen zij terugkwam, had zij de zwartleeren tasch in de hand, en haar gezicht stond vroolijk en minachtend.

„Is dat 'm?" vroeg ze.

„Dat is 'm," zei Freddy. „Nu ziet u..."

„Dát!" zei de oude dame. „Lieve hemel! Je

wilt toch niet zeggen, dat je dat voor de tasch van mijn nicht hebt aangezien?"

„Waarom niet?" vroeg Freddy.

„Nou," zei Phine, niet onvriendelijk, „vindt u dat een tasch, om van mij te hooren?"

Freddy staarde. Nu hij de tasch goed bekeek, moest hij toegeven: dat was geen voorwerp, waar zij mee had kunnen uitgaan. 't Was een groot, leelijk, vormeloos, smerig ding.

„Nee," zei Freddy, met een erg warm gevoel achter zijn ooren, „dat is zoo... maar... maar van wie is ie dan?"

„Moet je dat mij vragen, jongeman?" zei de oude dame scherp. „Als jij het niet weet..."

De rest van haar opmerking ging verloren in heftig tumult — een luid kloppen op de voordeur en een dringend rukken aan de bel.

„Wat krijgen we nu?" riep de oude dame bijna vrolijk. „'t Wordt een echte gala-nacht! Ga eens kijken, Phine."

Toen de deur openzwaaide, deinsde Freddy af met een hoorbaren schrik; want daar, reusachtig opstekend tegen 't zwarte donker, was een groote, zwijgende gedaante in 't blauw.

„Politie?" zei de oude dame. „Dat wordt interessant! Goeden avond agent. Is er iets?"

De agent raakte aan zijn helm, deed majestueus een stap naar voren en keek geweldig naar Freddy Fleming.

„Dat wou ik aan u vragen," zei hij. „Ik heb een poosje geleden dien man op verdachte wijze aan uw deuren bezig gezien, en toen hij mij zag, schoot hij gauw naar binnen. Hij kwam er niet meer uit, dus toen dacht ik, ik moest maar eens vragen, of hij hier hoort, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Dat doe ik inderdaad," antwoordde het grijze dametje. „En ik vind 't heel attent van u, agent. Nee, die jongeman hoort hier niet. We hebben hem in de keuken gevonden."

„Aha!" zei de agent.

„Maar, Engel," kwam Phine er plotseling tusschen, „u weet waarom hij in de keuken was. Hij wou me mijn tasch teruggeven."

„Maar 't is jouw tasch niet."

„Maar hij dacht toch van wel."

„Dat moet nog bewezen worden," zei de oude dame. „Ik geloof nooit, dat een man zóó weinig hersens hebben kan, om zich te verbeelden, dat jij met zoo'n tasch loopt. Ik geloof, dat hij 't heele verhaaltje heeft uitgevonden, om zich hier in huis te dringen en..."

„O, Engel!" zei Phine verwijtend. „Dat is niet eerlijk! U weet..."

„Pardon juffrouw," zei de agent. Zijn oog glansde van speurzin. „Wat heb jij te zeggen, jongmensch?"

„Niets," zei Freddy vinnig — niemand vindt 't prettig, dat hij ook maar kan worden aangezien voor een misdadiger. — „Ik heb die verd... vervloekte tasch in de bus gevonden, en ik dacht, dat ze van deze dame was. Ik ben haar achterna gekomen, om ze haar terug te geven — en nu is 't haar tasch niet."

„Zoozoo," zei de agent, al begreep hij er niet veel van. „Is dat de tasch in kwestie? Als ze niet van deze jongedame is, van wie is ze dan?"

„Ik laat me hangen als ik 't weet," zei Freddy. „Ik kan me niet voorstellen." Op dat moment kwam er een vreemde storing. Sinds de komst van den agent stond de voordeur half open; en door de opening drong nu een schrill en dringend stemgeluid met de woorden:

„Ooo! Daar staat ie! Kijk, daar in huis! Dat is 'm!"

Toen snelden er voeten de stoep op, de deur sloeg wijd open, en drie personen draafden de hal in. Voorop liep een forsche vrouw, die luid ademhaalde, en haar hoed schuin over het linkeroog droeg en er zenuwachtig uitzag. Vlak achter haar kwam een benepen mannetje met een bolhoed; en dan — zooals Freddy met ontzetting opmerkte — nog een politie-agent.

„Wat is dat allemaal?" vroeg de oude dame. „Mag ik vragen..."

„Dat is 'm!" snerpde de forsche vrouw, zich vierkant opstellend vóór den ineenkrimpenden Freddy. „Daar heb je die laffe hond, die arme weerloze vrouwen berooft, die zich niet verdedigen kunnen."

„Vies type," oordeelde het benepen mannetje. „Kijk 'm eens aan!" schreeuwde de vrouw, bevend van woede, „lijkt wel 'n baron met z'n groote witte overhemd, en dat berooft arme weerloze..."

Maar hier vond de eerste — Freddy's — agent het tijd om op te treden.

„Kalmpjes aan moeder," zei hij, „we zullen 't wel uitzoeken. Wat is er Joe?"

De tweede agent hield op met grinniken en wees met een hoofdknik naar de forsche vrouw.

„Ze kwam me zeggen, dat haar tasch gestolen was door een jongmensch, dat bij haar in de bus had gezeten. Ze zegt, dat ze er uit is gesprongen en hem na heeft geloopt en dat ze hem hier ergens binnen had zien gaan. Dus toen zijn we gaan kijken, en toen kwamen we hier langs..."

„En toen zagen we hem staan!" riep de forsche vrouw triomfantelijk, „met 'n brutale tronie, met z'n chieke kennissen te praten, en da's mijn tasch — wou je zeker aan je meiske geven, hè? Mijn tasch! Pas op, of ik..."

„Kalm moeder!" zei de eerste agent. „Laat 'n ander ook eens wat zeggen. Wat moet u erbij?" vroeg hij 't mannetje met den bolhoed.

„Ik kom op voor 't recht," zei die. „Ik ben getuige. Ik heb 'm op heeterdaad betrapt. Ik zal wel zorgen..."

„Je zorgt niets," zei de agent. „Wij zullen wel zorgen, m'n maat en ik. Wat zeg je ervan, jongmensch?" sprak hij Freddy aan.

Freddy stond hem onnoozel aan te staren. Dat kréég je nou, als je goed wou zijn voor je evenmensch. Wat kon hij beginnen, met al de zuiverheid van zijn bedoelingen, tegen al die vijandige menschen? Hij stond op 't punt, zich gelaten te schikken in zijn lot, toen wéér een andere stem de pijnlijke stilte verbrak.

„Hemeltje Clara!" werd er uitgeroepen. „Wat is hiér gebeurd?"

„Tante Betty!" riep Freddy, flauw van opluchting.

Mevrouw Fleming stond op den drempel, en bekeek het vreemde gezelschap met groote oogen.

„Ik had mijn parapluie vergeten — daarom kwam ik nog maar even terug, Clara. Misschien was je nog wel op. Maar wat is er aan de hand — en hoe kom jij hier, Freddy?"

„Kèn je dien jongen man, Betty?" vroeg het oude dametje scherp.

„Of ik hem ken?" zei mevrouw Fleming. „'t Is mijn neef en hij woont bij me, dus ik zou kunnen beweren, dat ik 'm tenminste op 't gezicht ken! Maar wat er is toch aan de hand, Clara?"

„Ik weet 't heusch niet, Betty," gaf de oude dame ten antwoord. „Ik dacht van wel, maar ik schijn 't mis gehad te hebben. Als die jongeman je neef is..."

„...was 't zèker zijn bedoeling niet, uw tasch te stelen," sprak Phine tot de forsche vrouw.

„O nee? En mag ik vragen waarom niet? Neef of géén neef..."

„Even wachten alstublieft," zei mevrouw Fleming met haar heldere, kalme stem. „Ik begrijp er niets van. Wat zie je er uit, Freddy! Wat heb je uitgevoerd?"

Freddy was maar al te bereid, om te vertellen wat hij gedaan had — en wat men hem gedaan had. Zijn tante luisterde.

„Lieve help!" zei ze, toen hij klaar was, „je hebt 't druk gehad! Nu zullen we eens zien, wat we schikken kunnen."

Mevrouw Fleming had talent van schikken; binnen tien minuten was de forsche vrouw met geld verteederd en blij afgetrokken, het benepen mannetje met tintelende ooren weggestuurd en de politie overtuigd, dat haar diensten zeer gewaardeerd werden, maar verder gemist konden worden.

„Zoo," zei mevrouw Fleming. „Je moogt wel blij zijn, dat ik nog even terug kwam, neef. En jij moest maar gauw maken, dat je in bed kwam, Clara."

„'t Is heerlijk geweest," lachte het oude dametje. „Ik heb in geen twintig jaar zoo'n prettigen avond gehad. Wel te rusten, jongeman. Ik vraag je excuus en als je morgen een kopje thee komt drinken, zal ik 't beschouwen als een bewijs, dat je niet tegen me kopt. Kom je me even instoppen, Betty?"

De heer Freddy Fleming en het slanke meisje uit de bus stonden alleen in de hal en keken beiden verlegen.

„Ik vind 't erg aardig van u," zei Freddy, „dat u zoo voor me opgekomen bent. Ik heb me allidootst aangesteld. Maar toen ik u in de bus gezien had, dacht ik, dat ik... wel graag kennis met u zou willen maken, dus toen ik die tasch zag, dacht ik, dat 't uw tasch was, omdat ik graag had, dat 't uw tasch was, als u me begrijpt."

„Nogal impulsief van u," zei Phine.

„Hm — uw tante is anders óók nogal impulsief, als ik 't zeggen mag. Als ik geen longontsteking heb morgenochtend, is 't hāār schuld niet. Maar," ging hij tevreden voort, „'t is 't best waard. Eh... hebt u gehoord, dat ze me op de thee gevraagd heeft?"

„Ja. Maar u hoeft niet te komen, als u geen zin hebt."

„Bent u óók thuis?"

„Waarschijnlijk."

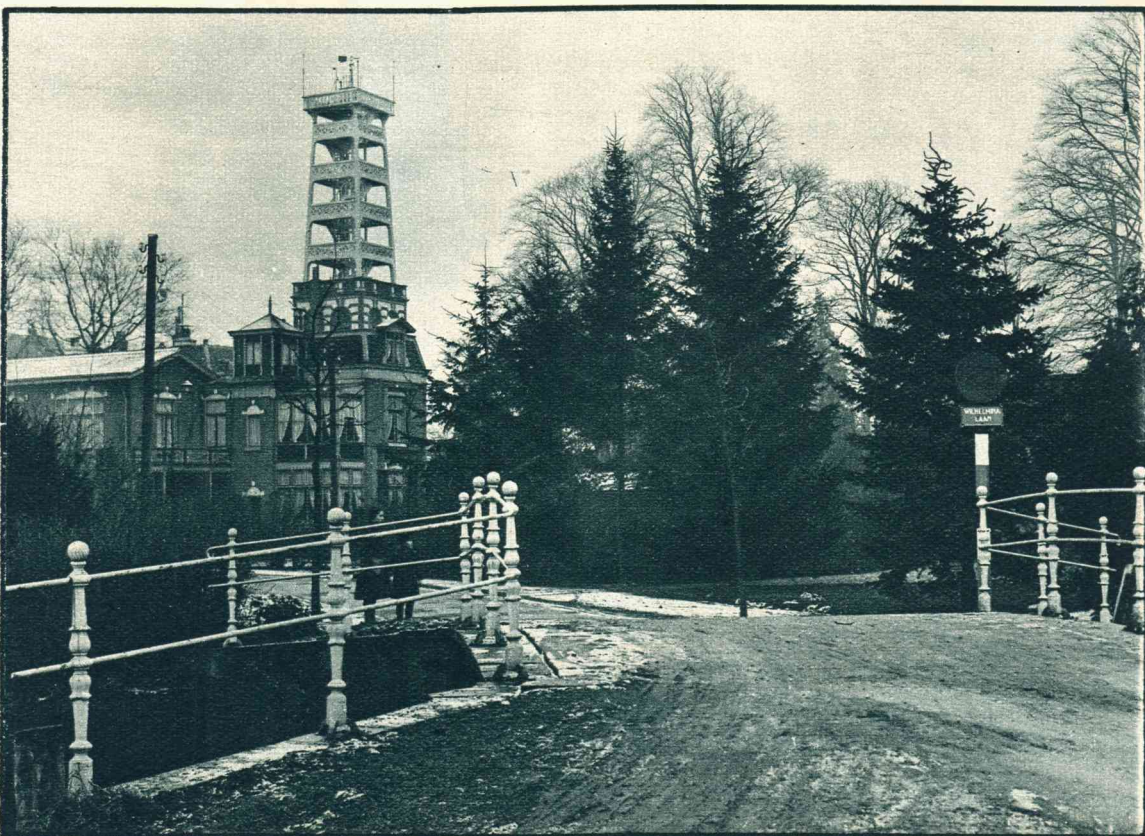
„Dan kom ik — als ik op tijd droog ben. U... zie je wel!"

„Wat is er?"

„Ze zijn blauw!" riep Freddy opgetogen. „Wist ik 't niet?"

„Waar hebt u 't eigenlijk over?" zei Phine verwonderd.

„Dat zal ik u morgen wel vertellen," zei Freddy.

*Waar het weerbericht vandaan komt:
het meteorologisch instituut te Den Bilt.*

Deze buis

ontsluiert het geheim

van het succes der Palmolive zeep! Zij bevat de juiste hoeveelheid olijf olie, welke bij de bereiding van elk stuk Palmolive zeep wordt gebruikt.

Reeds eeuwen is olijf olie de belangrijkste natuurlijke schoonheidsolie geweest: zij verzacht en beschermt de huid.

Elke schoonheidsexpert weet dit; daarom hebben meer dan 20.000 specialisten sedert vele jaren uitsluitend Palmolive aanbevolen voor het behoud van een frissche teint.

Op ware grootte afgebeeld, toont deze buis de juiste hoeveelheid olijf olie, gebruikt bij de fabricatie van elk stuk Palmolive.

20 cent

Door haar

BLONDE HAAR

aangetrokken.

Een onverbeterlijke vrijgezel was hij. Op een goeden dag evenwel maakte hij kennis met haar; onweerstaanbaar voelde hij zich aangetrokken, omdat zij zulk prachtig goudblond haar had. Geen wonder ook, mooi blond haar oefent altijd een sterke aantrekkingskracht uit. Juist daarom zorgen zoovele blondines ervoor, dat de betoverende kracht van blond haar uitgaande, door behandeling met NURBLOND behouden blijft. NURBLOND is de eenige shampoo, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. NURBLOND voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans terug. Miljoenen vrouwen over de gehele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Overal verkrijgbaar. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Weigert namaak!

Vraagt de echte Poeders en Tabletten! Echt zijn zij alleen, wanneer op de verpakking de naam van den fabrikant in nevenstaande handtekening voorkomt.

Amijnhardt

CADVERTEEREN
IS BEKEND BLIJVEN

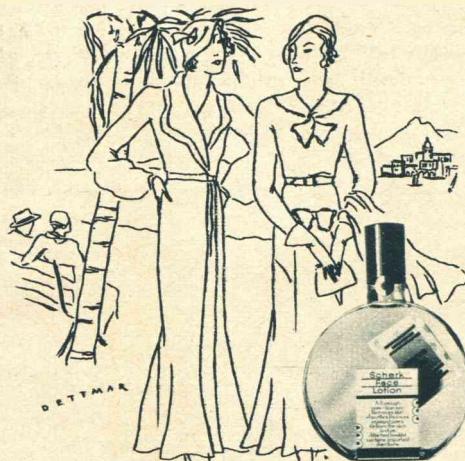
....Men benijdt mij mijn slanke lijn.

Ik kan niet nalaten mijn dankbaarheid te betuigen voor Uw voortreffelijke Facil-Pastilles. Ik heb een kuur gedaan van 3 maanden met 4 buisjes en heb daardoor weer de 6 kilo, die ik aangekomen was, aan gewicht verloren. Het is mijn vriendinnen nu weer aan te zien, dat zij mij mijn slanke lijn benijden.

Uw dankbare
L. O.

FACIL maakt slank zonder het geringste gevaar voor de gezondheid zonder diët en zonder eenigen last te veroorzaken, van welken aard ook. FACIL is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f. 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

FACIL

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk. (Ter verzorging van de teint. Tegen meeters en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

Ja, ik heb plezier van mijn teint tegenwoordig, maar vroeger was dat anders. Eerst moest de groote ontdekking komen: "Scherk Face Lotion" en die heeft geholpen. Ik wrijf mijn gezicht er geregeld mee af en speciaal 's morgens en 's avonds.

Scherk Face Lotion

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

"Voor een droge huid
iederen avond een weinig
Scherk-Facial Oil"

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

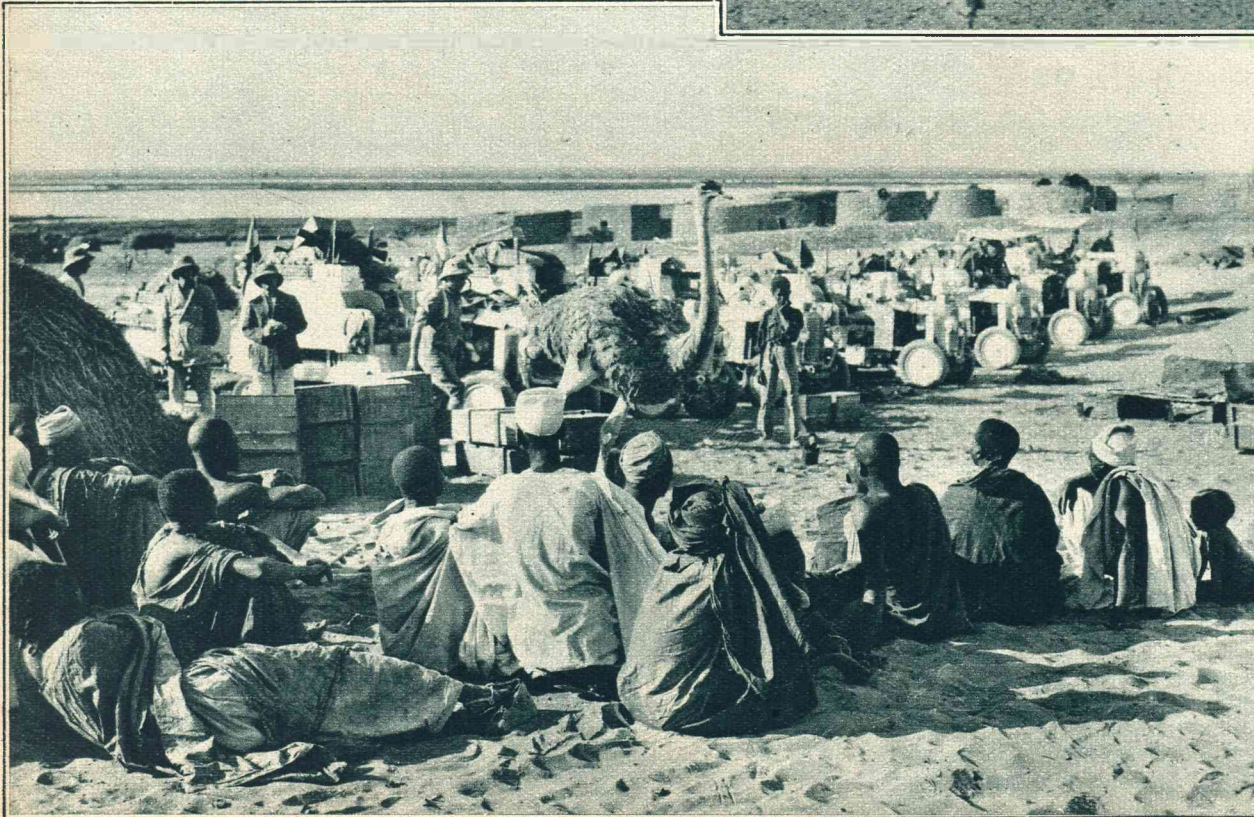
Op weg door een hellend en
rotsachtig gedeelte van
het lange traject.

IN DE SAHARA

De expeditie vertrekt van Beni Abbès;
enkele duizenden K.M. liggen vóór
den boeg, of vóór den radiateur.

WEGENBOUW

Waar de automobilisten van dwars-door-Afrika later rust en schaduw zullen vinden.

Wanneer in ons land een weg moet worden aangelegd, begint men ook niet zonder meer te graven, doch wordt van te voren met allerlei ingewikkelde instrumenten het tracé nauwkeurig bepaald en in kaart gebracht. Zoo moeilijk als in Afrika is het echter niet; daar moet eerst een expeditie een lange en moeilijke reis maken, om het terrein te verkennen, het terrein tusschen Beni Abbès en het Victoria Nyanza-meer, een afstand van ongeveer 5000 K.M. Want men wil een weg aanleggen van Noord-Afrika naar dit meer, dwars door de Sahara. De moeilijkheden bij een dergelijk werk kan men zich ongeveer wel voorstellen. Het begin was een expeditie door het gebied, waar de weg later zal worden aangelegd, in opdracht van de Fransche regering ondernomen door twee Engelschen en een Franschman. Per auto op rupsbanden — het beste vervoermiddel in het eindelooze woestijnzand — heeft de expeditie het gebied doorkruist, verkend en berekend, en zich letterlijk een doortocht gebaad over den reusachtigen afstand, waar later een weg zal komen als tusschen Ede en Arnhem of Zwolle en Deventer. Alleen een beetje langer.

Rust van de expeditie in een oase.

Het echtpaar W. Bondewel te Hoofdplaat heeft onder groote belangstelling op 22 Mei zijn 60-jarig huwelijksfeest gevierd.

← Meizoentjes.

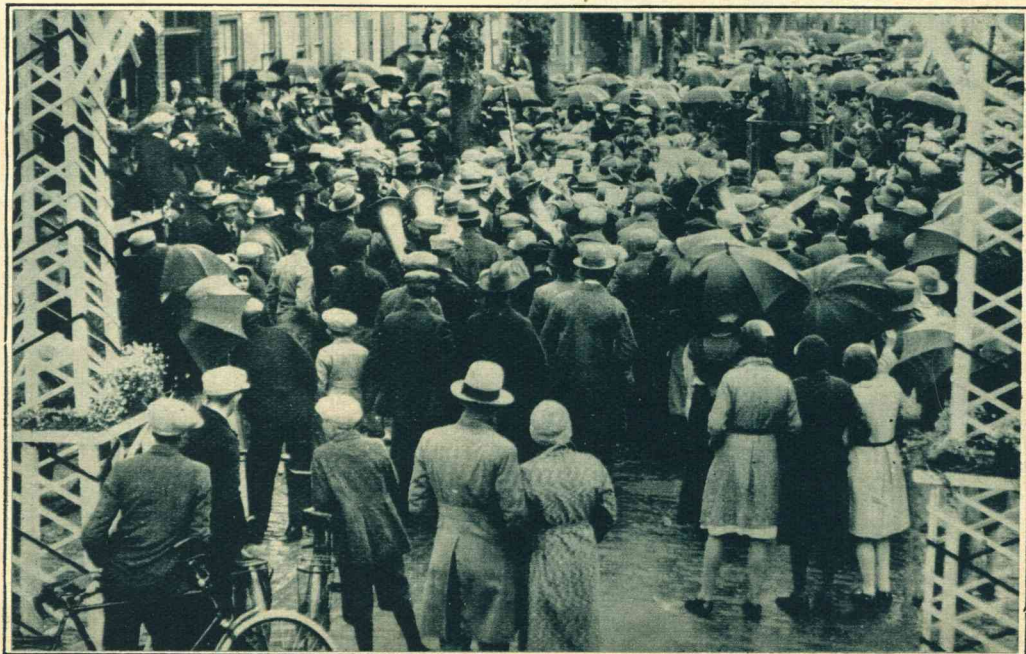
De heer P. v. d. Dries, hoofd der R. K. School te Lewedorp, vierde zijn 40-jarig jubileum.

ZEEUWSCH NIEUWS

Het muziekgezelschap „Oefening kweekt Kunst” te Wemeldinge heeft tweeden Pinksterdag het 45-jarig bestaan gevierd, waaraan het concours van den Bond van Harmonie- en Fanfarecorpsen in Zeeland werd verbonden. Foto van de jubileerende vereniging.

Een overzicht in de Dorpsstraat te Wemeldinge tijdens de uitvoering van den Bondsmarsch.

Het bestuur van den Bond, die tevens haar 15-jarig bestaan vierde, met eereleden van het feestcomité op het terrein van het concours.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo, hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Wemeldinge, dat tijdens afwezigheid van den dorpskapper ongenode gasten, via een gebroken ruit, in diens woning binnendrongen en er met f 50.— van door gingen. De daders zijn inmiddels gearresteerd. Het is altijd gevaarlijk dergelijke dingen bij een barbier uit te halen; men is zoo „geknip”.

Uit Philippine vernamen wij, dat de bevolking met veel animo het zilveren jubileum van den wethouder heeft meegevierd en dat in hotel „Au port” een benzine-kookstel ontploft is.

Toch zijn er nog veel menschen die gelooven, dat er in kleine plaatsjes gebrek aan attracties is.

Te Gapinge, zoo seinde ons een correspondent, is een veertentoonstelling gehouden met vijf en zestig gulden aan prijzen, terwijl „Lieveling”, van P. Langenbeek, kampioen was.

Er mag dan niet veel geld beschikbaar zijn geweest op deze expositie: er viel toch niet te constateren een gebrek aan begrip wat een „Lieveling” toekomt!

De Souburgsche politie, die 'n hekel heeft aan oneerlijke concurrentie, maakte 'n praat van een procesverbaal op tegen 'n kantoorbediende uit Rithem, die zich met een gummistok uitgedost had. De krijgshaftige jongeling vertoont zich nu weer met zijn vulpenhouder.

Wij vernamen uit Sas van Gent dat het bestuur van de eerste Ned. Beertworfabriek per auto in een sloot gereden is. Nieuwsgierige scheikundigen zijn er op uit getogen, om te onderzoeken, of het water in die sloot geen hoog suiker-gehalte gekregen heeft. Best mogelijk!

De gemeenteraad van Borssele heeft, na rijp beraad, de somma van tien gulden geschonken aan de brandweer van 's Heerenhoek voor hulp bij vurige rampen in de nabijheid der gemeente. Indien de malaise nog langer aanhoudt, gaat men misschien nog probeeren of de spuitgasten niet met eenige snoepcenten tevreden zijn!

Een tweede telegram uit Sas van Gent bracht de onthulling, dat in dit stadje, gedurende 1931, niet minder dan 6000 liter jenever en 30.000 liter bier verwerkt zijn door de ingezetenen. Dit is heelemaal geen gevolg van de welvaart, haast onze berichtgever te melden.

't Zal zeker alleen... dorst geweest zijn. Mogelijk dat een waterleiding goedkoopere uitkomst geeft!

De eerste Amerikaansche toeristen hebben Middelburg in dit seizoen bezocht. Men zou dit niet zoo vlug geweten hebben wanneer de Reinigingsdienst niet op zooveel kauwgomresten vastgekleefd was.

Tot volgende week, dames en heeren!

K.J.V.-dag te Terneuzen. De opmarsch der K.J.V.-ers uit Zeeuwsch-Vlaanderen door de straten van Terneuzen.

Een kijkje tijdens de plechtigheden van aan-neming der K.J.V.-leden in de open lucht.

Bie ons op 't durp

Afijn, me wazze dan binnen en me kregge allemalee een stoel, 't was in orde, dà mò 'k zegge. Noe menschen, zee de notaeris à m'n zaete, me zu 't mae 's openmake. En dae gong t't dan. Eest las t'n 't voe z'n eige, en toen gieng 't zò dà m'n 't allemaele kosten 'ooren. En afijn, ik wist nie waer à 'k krupte most wan daer à Moeie zaeliger toch 't miste an mien vermaekt!

Effen was 't stil toen à t'n 'edaen à, mae toen riep Cente, die niks g'ad à: Bin 'k dat mensch dae noe voe komme begraeve? Mae toen wier de notaeris kwaed, en 'um zee: Je mos j'n eige schaeme, en ik zee: net! Mae toen zee dien veekoaper: jie kan licht klesse, jie 'eit de centen binnen, o mae!

Mae toen zee ik, vint, zee ik, ik kenne joe nie, mae à ze in stad allegaere bin liek as jie, dan bin 'k blieje dà 'k op een durp wone.

Noe mae, zee z'n wuuf, dat giftig wier, as ik 'et dan is voe 't zeggen è, dan kan 'k je wè vertelle dà 'k 'et mie m'n man eens bin.

Dà begriep ik, zee ik, man en vrouwe slaep onder één deken. Mae toen 't goeie mensch nog leefde, was 't r van jullie gineenen die wa voe d'r doen wou.

Ja, zee Cente, d'r geld opmaeke, dà kon jie. En toen wier ik kwaed en ik zee: Je kan d'r an 'ange, en toen zee de notaeris: Gin ruzie op m'n kantoor, dat mò je buten mae uutvechten, en toen giengje me op de straete.

En toen zee dien veekoapman: Gee mien dan teminste m'n centen voe de reize, en voe m'n vrouwe òk dà kos je toch wè's doe, wan 't gae mien nie al te best, dà kan 'k je wè vertelle. En Cente zee: mien ok asjeblijf.

Al je zò praet, dan bin 'k voe je te vinden, zee ik, wan ik begriepje ik best, dà julder nie erg te spreken bin.

En toen è 'k ze ieder mae 'onderd gulden gevege, en ze waere toch nog blieje, en m'n bin as goeie vanden van mekaore ge-gae.

Mae ik krauwden is an m'n kinne, wan ik docht: Dae zà je de vrouwe over 'oore, en toen 'k tuuskwan en alles vertelden, vroeg ze trek: En 'ei je die aore nie wat gevege?

Dat è 'k net! zee ik, en ik zee d'r nog bie: Je bin toch een goed wuuf, en ik klopte ze is op d'r rikke, mae toen zee ze: allee, toe toe! en 't was wee zò. O, die wuven, ee, 't is toch zukken aorigen goed. Je weet glad nie wà j'er an 'eit. Ze bin toch wè zochte van binnen, à merk je 't zò nie.

En noe lei Moeie Pietie in 't kerkepitje, en dae komme m'n allemalee vandaeg of merrege, en ik zegge mae, een mensch weet toch mae nooit wat of 't 'em boven z'n 'oot' ang, afijn, zò is 't in 't leven.

Kwa, 't is à wee tied. Je mò begriepje, sinds dà'k wee op de 'ofstee komme, en 't zeumer is, è 'k nog à is wat werk te doen. En 'k mò zegge, 't beval mien best. Een mensch mò z'n werk è anders is 't'n oud voe z'n tied.

Allee, zò is 't, en noe mae wee tot komende weeke.

PIER VAN 'T HOF.

Vrijdagmiddag 20 Mei had op Walcheren in de duinen en boschranden van Westhove en Berkenbosch tusschen Domburg en Oostkapelle een gecombineerde oefening plaats van het motorcorps, afdeeling Zeeland van den Vrijwilligen Landstorm, en de transportcolonnes van het Nederlandsche Rode Kruis met helpsters uit Vlissingen, Middelburg en Terneuzen. De „gewonden” worden het bosch uitgedragen.

Bij de hoofdverbandplaats bezichtigen generaal-majoor P. van Munnekrede, lid van het hoofdbestuur van het Nederlandsche Rode Kruis, en generaal-majoor dr. J. Diehl, inspecteur van den Geneeskundigen Dienst, de werkzaamheden.

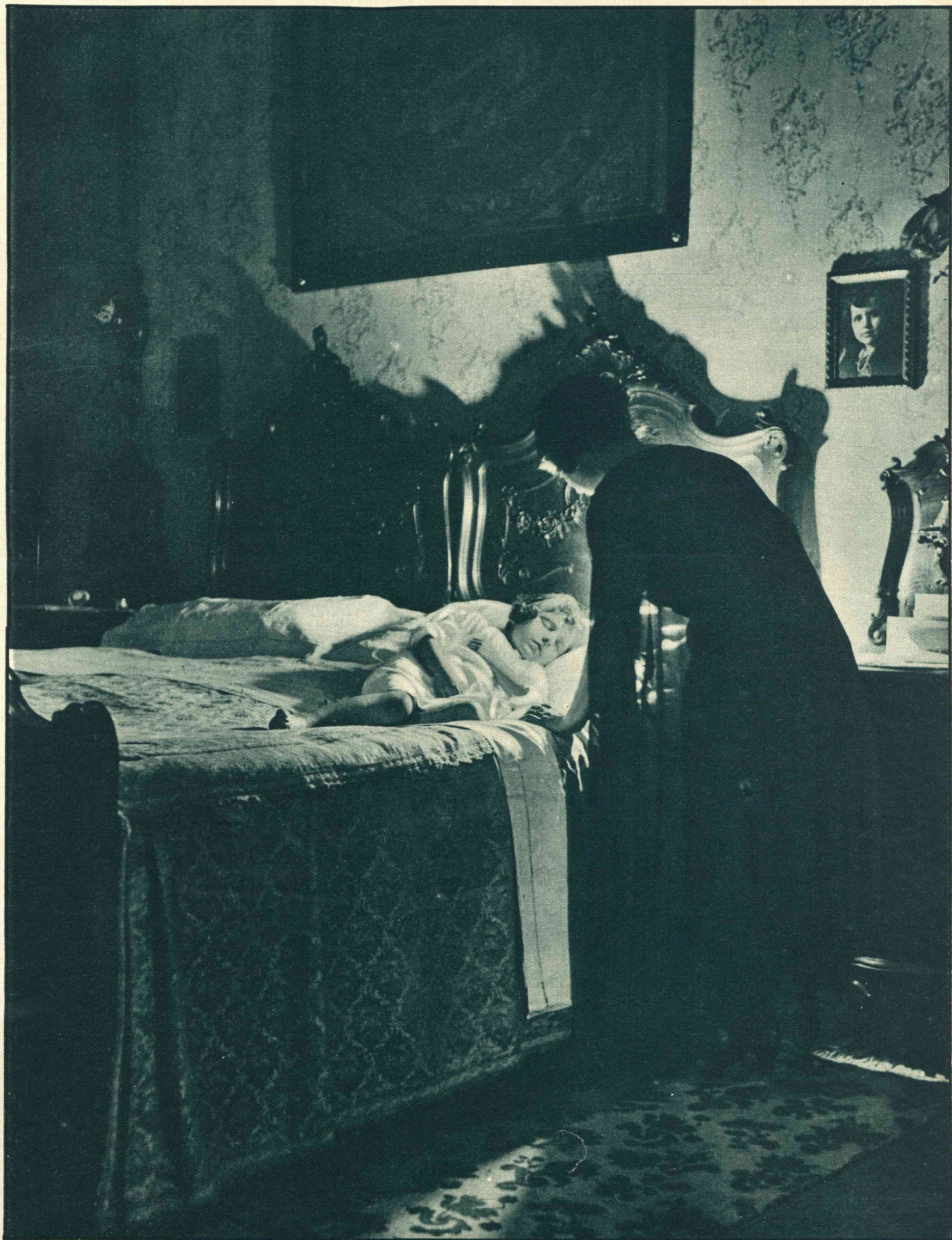

Een der hulppos-ten, waar de eerste verzorging der gewonden plaats had.

Een gewonde, die er op het eerste gezicht vrij benij-denswaard uitziet.

Ontslagen van de ziekenkamer. De vreugde wordt gedeeld met drie Walchersche schoonen.

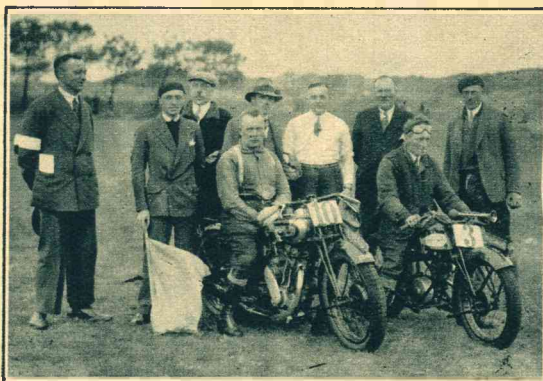
Na een dag van spelen.

De terreinwedstrijd van de motorclub „Scheldegouwen“ om het kampioenschap van Zeeland. Kiekje van één der deelnemers in het moeilijke terrein.

Zeeuwsche Sport

Het klinkt geweldig: „Wedstrijden om het terreinkampioenschap van Zeeland te rijden op het Circuit van Walcheren“. En het is ook geweldig, zoo'n terreinrit van bijna 80 K.M. Wie wel eens het genoegen gesmaakt heeft, hetzij als bestuurder, hetzij als duopassagier aan één stuk door 80 K.M. op een motorfiets af te leggen, zal begrijpen, wat het zeggen wil, dien afstand af te leggen dwars door het duin heen. De Motorclub Scheldegouwen, die dit kampioenschap heeft georganiseerd, heeft van den kampioen en zijn opvolgers wel een zware prestatie gevraagd. Korte, scherpe bochten, zanderige paadjes, soms dwars door het helmachtige gras heen. Dan weer opeens na een scherpe bocht tegen een korte steile helling op, om direct weer aan den anderen kant scherp af te dalen, vaak terecht komend in een kuil van mul zand. Kracht en behendigheid wordt er gevraagd van den deelnemer. Men moet lichaam en motor ten volle beheerschen om aan een dergelijken wedstrijd te kunnen deelnemen met eenig succes. Niet alleen van den berijder, doch ook van zijn motor wordt het uiterste gevegd. De overwinning is niet alleen een zege voor den berijder, niet alleen een bewijs, dat deze zijn motor ten volle de baas is, kracht en behendigheid genoeg bezit om het gehele parcours in den kortsten tijd af te leggen. Neen, ook de kwaliteit van zijn tweewieler spreekt een woordje mee en daarom is zijn overwinning ook een overwinning van het merk van den motor, welken hij berijdt. Wij hebben met genoeg een groot deel van dezen in een zoo schitterende omgeving gereden wedstrijd gevolgd. Het kon spannend zijn als twee van die echte „motorduivels“ elkaar dicht op de hielen zaten en elkaar den voorrang bestreden. Wij kon-

De winnaars van den terrein-wedstrijd in de 500 en 250 c.M.³-klasse J. H. Wittenberg, Utrecht, op Raleigh (500 c.M.³) en W. Roeloffzen, Enschedé, op Francis Barnett (250 c.M.³).

den bewonderen de wijze, waarop vaak voor ons onoverkomelijk schijnende moeilijkheden zoo gemakkelijk werden opgelost. Wij hebben ons hart vast gehouden, wanneer wij die stalen rossen hevige lichtsprongen zagen maken of zich geheel omgooien in een kuil van mul duinzand. Weinig belangstelling trekt deze sport nog, een sport, die enkel interessant schijnt te zijn voor ingewijden, voor hen die een motor en zijn mogelijkheden kennen. De toeschouwers waren dan ook in twee categorieën te onderscheiden, n.l. de echte motorsportliefhebbers, de menschen, die met een vergezocht gezicht kunnen staan turen en luisteren naar de knetterende en klappende motoren, en de anderen, wie het alleen interesseert om het gevaarlijke, om de sensatie. Het zijn de laatsten, die men vindt bij een uiterst gevaarlijk punt, steeds overwegend de mogelijkheid van een duikeling. Voor de eersten is het onafgebroken geronk en geknetter der Raleighs, Eysinks of hoe zij verder heeten mogen, muziek, voor de anderen is 't een hel gelijk. Het mooie rustige duinlandschap tusschen Domburg en Vrouwepolder was geheel ingenomen door de motorrijders en waar anders slechts de liederen van de vogels opklinken en het rumoer van de beschaafde (?) wereld slechts nu en dan vaag doorbreekt, heerschte nu een kabaal en een drukte als nog niet gekend. De vogels werden bij tien-

Bergopwaarts! Kiekje tijdens den terreinwedstrijd van de motorclub „Scheldegouwen“. Maasdam, één der deelnemers, in het duinterrein.

tallen van hun nesten gejaagd en vlak langs de baan waar de motoren voortjoegen kon men tientallen broedsels van eenden en andere vogels vinden. Was het wonder, dat eenige van de minder enthousiaste toeschouwers oversloegen naar de sport van het eieren zoeken?

De M.C. Scheldegouwen kan op een welgeslaagden wedstrijd terugzien, alleen is het jammer, dat in geen van beide klassen een Zeeuw op het Kampioenschap beslag wist te leggen. In de 500 c.M.3-klasse was het J. Wittenberg, Utrecht, die op Raleigh kampioen werd, terwijl in de 250 c.M.3-klasse W. Roeloffzen uit Enschede met zijn Francis Barnett de baas bleef.

Het is in de Middelburgsche voetbalwereld de vorige week zeer rumoerig geweest. Wij willen hetgeen voorgevallen is, niet geheel stilzwijgend voorbijgaan, hoewel wij bij den huidige stand van zaken de kwestie evenmin te diep willen aansnijden. Later komen wij als alles uit de wereld is, op één en ander nog wel eens wat uitvoeriger terug. Wat is toch het geval? Twee dagen na het behalen van het eerste-klassechap wordt de Middelburgsche voetbalwereld opgeschrikt door de van officieele zijde gedane mededeeling, dat de wedstrijd Juliana—Helmond ongeldig zou zijn, wegens het doen uitkomen van een ongerechtigd speler door Juliana. De berichtgevende official was zoo positief in zijn verklaringen, dat hij reeds den datum, waarop de wedstrijd zou worden overgespeeld, wist te melden. Het is begrijpelijk, dat door deze mededeelingen de geheele voetbalwereld overeind kwam te staan. Wij kunnen ons niet goed begrijpen, hoe een bondsofficial zulke mededeelingen, welke later bleken nog lang niet juist te zijn, kan annouceren. Als gezegd, wanneer de geheele zaak is afgehandeld, komen wij op een en ander uitvoerig terug, ook al omdat wij verwachten, dat dit muisje nog wel een staartje zal hebben.

Nieuws uit den Zeeuwschen Voetbalbond. Terneuzen II. kampioen 1e klasse van de Zeeuwsch-Vlaamsche afdeeling. Volgend seizoen komt deze ploeg in den K.N.V.B. uit.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS CULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

Natuurlijk, daar had je 't al.

Maar hij vergiste zich. Ze zag hem niet voor 'n krankzinnige aan. Maar ze begon te gelooven, dat ze 't slachtoffer was van een flauwe grap. Ze begon te gelooven, dat hij haar van alles bij elkaar liet stapelen — netjes op een hoop — om dan met de een of andere aardigheid voor den dag te komen, zooals ze eens gelezen had van een dame in 'n moppenblad; die was in een slagerswinkel gekomen en had eenentwintig pond vleesch gevraagd, 't kwam er niet op aan, wat, rundvleesch, varkensvleesch, schapenvleesch, was haar precies 't zelfde; en toen het afgewogen was vroeg de slager, waar hij 't mocht laten bezorgen, en toen antwoordde ze: „Bezorgen? Bezorgen? Hoe komt u er bij! Ik ben in Marienbad eenentwintig pond afgefallen en nu wou ik graag eens zien, hoeveel dat bij elkaar is.”

Zij gaf daarom een wenk aan haar collega van de afdeeling Toezicht, een bleeken jongen man, die zijn verstand verscherpte door het dragen van een zwarten hoornen bril.

Hij zag er uit als een jonge raaf, die het land heeft.

„Wenscht meneer óók veertig doozen poeder?” vroeg de verkoopster, de woorden duidelijk uitsprekend.

„Ja, alstublieft.”

De verkoopster en de opzichter keken elkaar even aan.

De stapel op de toonbank begon reusachtige afmetingen aan te nemen.

„Hoe kom ik eigenlijk precies aan veertig,” dacht Tommy Quint, en hij ontdekte, dat het begrip „veertig” bij hem onwillekeurig was samengevallen met het begrip „veel”, zooals bij sommige negerstammen. Hij moest lachen, en nu keek ook de landerige jonge raaf hem met groot wantrouwen aan.

Deze blik werd echter door Tommy opgevangen.

„Wilt u alstublieft zorgen, dat ze den koffer hier brengen, dien ik in de Reis-afdeeling gekocht heb?”

„Jawel meneer.”

De raaf fladderde weg.

„Nu zijn we er zoowat, geloof ik,” zei Tommy, en hij schrok toch een beetje, toen hij naar den toiletberg op de toonbank keek.

De verkoopster rekende, en rekende nog eens. Toen scheurde ze den bon van haar boekje en zei met eerbied:

„De kassa is hier vlak rechts, meneer.” De rekening bedroeg iets meer dan negenhonderd mark.

De koffer, dien Tommy op de tweede verdieping gekocht had, werd beneden gebracht.

Hij liet dien nu met de gekochte toilet-artikelen vullen, ze gingen er precies allemaal in.

„Mijn wagen staat buiten,” zei hij, een beetje verlegen over den toestand, hij wist zelf niet waarom.

Jammer, dat hij nooit te weten zou komen, wat die goeie lui in die zaak er van dachten!

Hij reed naar de Schützen-straat, en tusschen den Kurfürstendam en den Dierentuin overpeinsde hij, hoe een reiziger in parfumerieën en toilet-artikelen zich hoorde te gedragen.

Als zijn vader hem eens in deze rol zien kon, wat zou hij het uitbulderen!

Hij was trouwens zelf ongeveer net zoo begonnen, alleen met perceeltjes, met kleine stukjes grond in Florida, in plaats van met lippenstiften en stukjes zeep.

De wegen der menschen zijn wonderbaar, daar zou vader Albert Quint een boekje van open kunnen doen.

Eerst was hij wijnhandelaar geweest ergens in Baden, toen agent van een verzekeringsmaatschappij, en vervolgens directeur van een verzekeringsmaatschappij-tje, dat twee jaar later door een scheepsbrand in Londen geruïneerd was.

Daarna was hij kellner geweest op een boot van de Cunard-lijn, en natuurlijk bordenwasscher in New York. Zou er wel iemand in Amerika iets geworden zijn, zonder aanvankelijk in New York borden te hebben staan wasschen?

Hij werd bediende bij een makelaar in grond, en eindelijk zelf makelaar in grond, en nu bezat hij, zooveel hij noodig had, en nog iets meer; op 't oogenblik was hij met zijn jacht tusschen Hawaii en Japan aan 't rondvaren.

Tommy had in Amerika het eerste levenslicht aanschouwd, een jaar nadat de oude Quint zijn vrouw had laten overkomen, die echter korten tijd daarna stierf. Voor den handel in lappen grond had de jonge man nooit veel gevoeld, des te meer echter voor het leven op een farm.

De oude Quint stuurde hem daarom naar de groote farm van een zaken-vriend, en hier begon Tommy een ontzettende werkzaamheid te ontplooiën.

Het gevolg hiervan was, dat de heer Stone hem een jaar later naar vader Quint terugstuurde. „Hij weet alles, wat hij weten moet,” stond er in den brief, dien Tommy meekreeg, „en hij zet zoo zoetjesaan mijn heele zaak op haar kop. Hij wil de kippen zes eieren per dag leeren leggen en een krokodillen-fokkerij

opzetten. Hij maakt 't me verduiveld lastig, maar 't is toch een prachtkerel. Geef jij hem maar een flink stuk grond, Al, dan heeft hij binnen twee jaar een krokodillen-trust gesticht, en is hij baas over alle eieren in de Vereenigde Staten, nog vóór ze gelegd zijn.”

De heer Stone vermeldde er niet bij, dat mejuffrouw Stone meer belangstelling voor Tommy Quint toonde, dan de vader noodig vond. In huwelijks-zaken dacht de heer Stone namelijk aan den hoogen Engelschen adel, en Tommy Quint heelemaal aan niets.

Vader Quint achtte nu zijn zoon rijp voor Europa.

„Je moet daar maar eens goed rondkijken, Tommy, vooral in Duitschland. Van Duitschland kun je veel leeren. Er zijn een massa dingen, die je nergens anders beter betrekken kunt dan daar.”

Terwijl hij dat zei was het tamelijk donker in de kamer, anders zou Tommy gezien hebben, dat vader Quint genoeglijk zat te grinniken.

Hij zag daar echter niets van, en vermoedde dus ook niet, wat zijn vader hem uit Duitschland wou laten betrekken.

Hij ging eerst naar Parijs, waar hij leerde, hoe men zich amuseert, toen naar Londen, waar hij leerde, hoe men zich op een fatsoenlijke manier verveelt en nu was hij al een jaar in Berlijn. Hij dacht nog niet aan weggaan, want hij hield van die stad.

Nu en dan schreef hij aan zijn vader, droge, knorrigte brieven, waar iedere vreemde waarschijnlijk niets van begrepen zou hebben.

En soms kreeg hij antwoorden uit plaatsen met zonderlinge namen, waar hij nog nooit van gehoord had: Maracaibo, Lagos, Ipoh.

De oude heer leed aan reiswoede. Hij had een paar vrienden bij elkaar gezocht — alleen heeren. „Vrouwen hebben op zee niets te maken,” vond hij. „Die brengen niets dan onrust aan boord; ze krijgen een huilbui bij ieder flink scheutje wind. Als je vrouwen meeneemt, kun je beter aan land blijven!”

Albert Quint hield van een ruwen, maar hartelijken toon, en zijn gasten waren van 't zelfde slag.

Ze gunden zich den tijd, boemelden alle mogelijke wateren af, vischten, dronken goede oude Schotsche whisky, en trokken zich nergens iets van aan. Als ze, in plaats van in November, in Januari pas thuis kwamen, was 't nog niet erg.

Ze hadden allemaal hun schaapjes op 't droge, en hadden zich op tijd uit de beslommeringen teruggetrokken.

Tommy had beloofd, den volgenden keer mee te gaan, bij wijze van overgang, om zoo te zeggen. Hij wou het volgende jaar een farm koopen, en het was heelemaal niet onmogelijk, dat de heer Stone dan gelijk kreeg.

Zoo stonden de zaken, toen Tommy het besluit nam, in zijn leven de parfumerieën-episode in te bouwen, waartoe Flox Winter hem veroordeeld had.

Den vorigen avond had zij hem onbewimpeld de les gelezen.

„Als u nog lang op die manier doorgaat, zet uw patroon u op een goeien dag plotseling op straat, meneer Quint. U bent nu al bijna vier dagen bij ons, en u staat nooit vroeger dan tien uur op, zegt tante Gertrud. Wanneer gaat u eigenlijk op reis?”

Daar kon hij natuurlijk niets anders op antwoorden, dan dat zijn voor-naamste klanten op reis waren, en dat hij moest wachten, tot ze terug waren.

Wanneer dat dan was?

Morgen, misschien overmorgen.

Toen had Flox zich, peinzend, langs het kleine neusje gewreven, en ze had verklaard, dat ze een idee had: onder haar collega's waren er een heele boel, die nu en dan iets noodig hadden, vooral de mannequins. Misschien kon ze helpen, dat hij de firma Loewenberg & Spitz tot klant kreeg. Weliswaar deden ze in confectie, maar menschen, die in de confectie waren, hadden toch af en toe zeep en zoo noodig, en ze zou haar collega's wel inprenten, dat ze bij niemand zoo goed konden koopen als bij hem. Hij begon tegenwerpingen te maken, maar hoe meer hij dit deed, hoe ijveriger ze werd, en ten slotte kon hij met den besten wil ter wereld niet anders doen, dan ja zeggen.

Hij had met haar afgesproken, dat hij zich om elf uur bij Loewenberg en Spitz zou presentereen, en inderdaad was het maar een paar minuten over elven, toen hij met zijn koffer veilig en wel voor de deur van de firma aanlandde.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Een knap jong meisje deed open, toen hij gebeld had. Zij bekeek hem nieuwsgierig en critisch, en uit haar blik maakte Tommy op, dat hij van top tot teen beschreven was, en dat zij nu grondig en nauwgezet de juistheid van die beschrijving wou toetsen.

De uitkomst scheen haar wel tevreden te stellen; ze knikte althans vriendelijk en zei: „Een oogenblikje.” Toen ging zij heen, en zij kwam terug met een half dozijn min of meer jonge dames, die allemaal een grooten mantel om hadden. Toen werd Tommy bestormd met zooveel vragen, dat hij volkomen de kluts kwijtraakte.

In minder dan geen tijd was zijn koffer half leeg. Fleschjes en poederdoosjes gingen van hand tot hand, en een groote brunette met slaperige oogen vroeg voor de vierde maal, of Cutex werkelijk beter was dan dat andere goedje, en wat het kostte.

Tommy verklaarde, dat 't het beste was, wat er bestond; de koningin van Engeland gebruikte het al twintig jaar, en zwoer er bij.

De brunette nam een doosje, en vroeg weer naar den prijs.

Tommy draaide het ding tusschen zijn vingers om en om en eindelijk zei hij, dat 't hem volkomen koud liet, wat zij ervoor betaalde.

Het was vandaag de eerste dag, dat hij bij deze firma verkocht; op zulke feestdagen nam hij het zoo nauw niet. De dames moesten zelf maar zeggen, hoeveel ze er voor over hadden.

Daaruit kwam een ongeloofelijke omzet voort. Een klein wezentje, dat meer zomersproeten bezat, dan de handigste miniatuur-schilder op een meisjesgezicht had kunnen onderbrengen, veroverde drie flesschen Mitsouko voor vijf mark en verdween toen met een snelheid, die haar bekwaamheid als loopmeisje alle eer aandeed.

Nelly Ziener en Mia Fritsche, de mannequins nummer 42 en 44, voelden meer voor Quelques Fleurs, terwijl de dames van 't kantoor, vier in getal, de grootst mogelijke eer bewezen aan Johann Maria Farina.

Plotseling verscheen er een flink uit de kluiten gewassen dame met strenge gelaatstreken, waarin niets regelmatig te ontdekken was dan haar lorgnet, en bij die verschijning stoven de meisjes als kaf uit elkaar.

Tommy vermoedde, dat hij met een opperhoofd te doen had, en gewapend met een flesch haarwater stortte hij zich in den strijd. Hij stelde zichzelf ten doel, deze oudheid tot een vriendelijken glimlach te brengen, en bood haar ten slotte de flesch ten geschenke aan, „omdat hij dien dag net jarig was”.

Dit was de gewone manier van spreken van den ouden Sam Schiefelbeiner, die met een groote mand vol krameriën alle boerderijen tusschen Arizona en Florida langs trok.

Men kan overal en van iedereen wat leeren, als men maar 'n beetje oplet.

De oudheid leek niet erg ontroerd door de mededeeling omtrent zijn geboortedag; zij wees een doosje poeder, dat haar als toegift werd aangeboden, met verontwaardiging af, en vroeg met het gezicht van een hoofdcommissaris, of hij een vergunning had.

„Een . . . pardon, een wát?”

„Een vergunning, dat u verkoopen moogt. U kunt hier toch zoo maar niet binnenloopen om uw waar rond te venten.”

Dat men in Duitschland zoo ongeveer niemendal „zoo maar” doen kon, had Tommy Quint al lang tevoren begrepen. Maar een vergunning, om een stuk zeep te verkoopen of een fleschje odeur, bij wien moest hij zooiets in 's hemelsnaam aanvragen?

Hij stelde die vraag, en wachtte nog op het antwoord, toen er haastige voetstappen naderen en de heer Spitz op het tooneel verscheen, een klein, gezet heertje in een veel te keurig tweed-costuum.

Een breede, maar kortgeknpte knevel verdeelde zijn gezicht in een blauw-geschoren en een kale helft, en zijn stem kwam door zijn neus, hoewel met duidelijken tegenzin, wat niemand verbazen kon, die ooit dien neus gezien had.

Achter hem stond Flox, met een bloc-note en een potlood in de hand, en groote schrikoogen in het hoofd.

De heer Spitz knipperde zenuwachtig met de oogen, toen hij Tommy zag.

Hij schoot op hem toe, maakte een reeks buigingen, zei: „Spitz”, en verzocht toen Tommy, die zijn naam mompelde, met haastige hoffelijkheid, hem te volgen.

Tommy deed dit onwillekeurig, zonder echter zijn koffer mee te nemen. Anders had hij trouwens 't tempo van den heer Spitz niet bij kunnen houden.

De kleine, rondachtige heer ijldoer twee zalen vol planken en kasten, die onaangenaam naar stoffen roken, naar 'n bont behangen kamer, waarin reusachtige club-fauteuils stonden.

Tommy voelde zich neerdrukken in op één na het beste exemplaar, en in een oogwenk hield iemand hem een kistje sigaren voor:

„Gaaf u uw gang toch, neemt u er toch eentje . . . ze zijn goed!”

Tommy verklaarde, dat hij daar geen oogenblik aan getwijfeld had, en hij nam er een, om den kleinen dikkerd kalm te krijgen.

Deze sloeg met een zekere heftigheid 't kistje weer dicht — dat gedeelte was afgedaan.

„U komt op een buitengewoon gunstig oogenblik, dat kan ik u op mijn woord verzekeren. We hebben prachtige dingen in voorraad, juweeltjes, concurrentie absoluut uitgesloten. Geen één firma geeft aan den tusschenhandel zooveel korting. Wat mag ik u nu het eerste laten zien: wandelcostuums of avondjaponnen? Juffrouw Behmisch! Juffrouw Behmisch! Waar zit dat mensch nu weer. Ah, daar komt ze al aan! Brengt u eens eventjes Hera, Isis, Helena en Athene, nee, niet Athene — ik bedoel natuurlijk Beatrice; we hebben namelijk een serie naar Grieksche godinnen genoemd, ziet u,” voegde hij er met een zekeren trots aan toe. „Wij stellen er prijs op, voorname artikelen te leveren.”

Juffrouw Behmisch, de oudheid met het lorgnet, stond van den eenen voet op den anderen te springen.

Het was haar natuurlijk duidelijk, dat de chef dat jongmensch voor een klant aanzag, maar ze zag geen kans, hem beter in te lichten, want zij had de fraai geslepen flacon met haarwater nog in de hand, die Tommy haar opgedrongen had.

Zij vreesde een catastrofe en wierp onrustige blikken om zich heen.

Flox was nog radeloos. Een paar keeren wou ze beginnen haar chef uit te leggen, hoe de vork in den steel zat, maar Spitz praatte zoo druk, dat zij niet aan het woord kon komen.

Hij had de groote klantenredevoering afgestoken — wat wel bewees, hoe gunstigen indruk Tommy op hem gemaakt had.

Die groote klantenredevoering had den heer Spitz eenige jaren tevoren ontzaglijk veel werk gekost, hij had er zelfs zijn neef Sinsheimer bijgehaald; die vlegel was anders nergens voor te gebruiken, maar redevoeringen opstellen kon hij . . . een mensch moet toch iets kunnen. Enfin, die groote klantenredevoering duurde acht minuten. Zij bevatte een korte opsomming van de voordeelen eener blijvende zakenrelatie met Loewenberg en Spitz, maakte voorzichtige toespelingen op geheimzinnige betrekkingen der firma met Parijs, Londen en zelfs New York — „u kunt me gerust gelooven, als u tegenwoordig in New York zegt: Loewenberg en Spitz, dan is dat wat; ik wil werkelijk niet te veel beweren, maar dat is wat” . . . en hij besloot met opgewonden lofspraken op de japonnen „Hera”, „Beatrice”, „Isis” en de andere Grieksche godinnen, die door een aantal meisjes (Tommy had ze al gezien) met bevallig-nonchalante bewegingen vertoond werden.

De bezoeker, door Parijs, Londen en New York aangegrepen, vermorzeld en duizelig gemaakt, was gewoonlijk alleen nog maar in staat, de lofprijzingen na te brabbelen, die hem met zorg in den mond waren gelegd, waardoor hij zich als een gek aanstelde, zoo hij er niet de eenig mogelijke conclusie uit trok: te bestellen, te bestellen en nog eens te bestellen.

Tommy stond te prijzen met een zwak stemgeluid en eindigde:

„Interessant, werkelijk zeer interessant!”

Toen ving hij den blik van Flox op.

Hij raapte al zijn geestvermogens bij elkaar.

Hij was hier als koopman, hij mocht zichzelf en zijn bekwaamheid als handelsreiziger niet te schande maken in haar bijzijn.

„Zeer interessant,” herhaalde hij. „Er is maar één ding, dat aan die

3 Sunten

moet U voor oogen houden:

1. Er bestaat slechts één Aspirin,
2. Elke Aspirin-Tablet is voorzien van het BAYER-Kruis
3. Aspirin-Tabletten zijn de beproefde pijnstillers bij alle verkoudheidsziekten, reumatiek enz.

Wacht U voor goedkoopere namaak, welke geen Aspirin is.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

PIJNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekseem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of / 2.50 bij Uw apotheker of drogist.

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

MET
SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

„Onze kolommen staan slechts open voor advertenties op het gebied van geneesmiddelen en geneeswijzen, waartegen bij de Commissie van Controle geen bezwaren bestaan. Secretariaat der Commissie: Van Aerssenstraat 176, Den Haag.”

NIEUWS VAN BRIGHTON

Vraagt terstond per briefkaart aan C. T. Browne, Publicity Manager, Brighton, een exemplaar van het nieuwe boekje: „VACANTIE TE BRIGHTON”, met prachtige illustraties in kleuren en potlood-schetsen.

U zult daarin zien, waarom juist Brighton het meest gezochte toeristen-oord is voor bezoekers uit het continent van Europa aan Engeland.

Wat ONS ZEELAND

U allemaal geeft
voor 12½ ct. per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actuele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist”, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevalverzekering voor abonné's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning, afleiding
van den dagelijkschen sleur, voor maar **12½ cent**

Dat geeft U een abonnement op
ONS ZEELAND

MICRO-FOTO VAN ZENUWCELLEN

300 X

Vol Gezondheid en Levenslust

Zoo zoudt gij U willen voelen en -
dat kàn.

Tenzij gij lijdt aan een organisch gebrek, is er absoluut geen reden, waarom gij U niet gezond en krachtig zoudt voelen - vol levenslust en energie.

Duizenden hebben met dezelfde moeilijkheden te kampen gehad als gij en zij hebben nieuwe gezondheid en levenskracht geput uit Sanatogen.

Sanatogen zal ook Uw gezondheid verbeteren en Uw zenuwen nieuwe kracht geven.

Overdenk eens, hetgeen een geneesheer in het Medisch Tijdschrift

„The Medical Press and Circular” schreef:

„Sanatogen wordt gemakkelijk door de maag opgenomen en heeft een merkwaardig snelle uitwerking, die zich openbaart in de gestadige toeneming van kracht en energie. Sanatogen brengt de bloes der gezondheid op de wangen terug.”

Waarom zoudt gij U langer slap blijven voelen, gekweld door zenuwzwakte en gebrek aan energie?

SANATOGEN
is verkrijgbaar in
alle Apotheken
en Drogisterijen
à Fl. 1.- per bus.

Kunstlinden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige

Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,

Mathenesserlaan 398 b,

bij de Hoodrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen

naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.

Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23

(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B

Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9

Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77

(Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181

(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20.

Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheest 56.

Schiedam

Ideaal is de naam
Ideaal is de smaak
Ideaal is de geur
Ideaal is de prijs
van onze prima

5 cent
Vorstenlanden

SIGARENMAGAZIJN

HILHORST

Bergweg 322

Telefoon 44030

Oude Binnenweg 71c

Telefoon 14491

Huiduitslag.

Wasch de aangedane plaatsen met warm water en Purolzeep, droog daarna voorzichtig af, doe er dan wat Purol op en strooi daar overheen nog wat Purolpoeder. Herhaal dit elken dag, zoolang het noodig is.

N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat

*Een vreemde gast op
't Nederlandsche strand.*

japonnen nog ontbreekt, namelijk het Welriekende, de Geur, het Parfum, dat tot de Overwinning voert (zoo stond het in de advertentie voor Pasta Gloriosa van Lewis en Chickieberry) — en daar zal ik u aan helpen."

Hij stond op en sleepte zijn koffer aan, door de twee zalen heen.

Toen hij weer bij den heer Spitz kwam, zag hij onmiddellijk, dat hij vergeefsche moeite had gedaan.

De heer Spitz had een gezicht als een ecrasiet-bom in de laatste seconde vóór de ontploffing.

Zeer begrijpelijk, als men nagaat, wat het zeggen wil: zooveel redenaars-talent, benevens een sigaar, verspild te hebben aan een lummel van een reiziger met odeurtjes!

"Pak als de weerga in en maak, dat u de deur uit komt," brieschte de heer Spitz, "maar 'n beetje vlug, anders zult u eens zien, wien u vóórhebt!"

Tommy voelde wel, dat hij terwille van Flox niet zeggen kon, wat hij zeggen wou: dat de vriendelijke waarschuwing helaas te laat kwam, wijl hij al gemerkt had, wien hij vóórhad — dat de schade derhalve onherstelbaar was.

Hij bepaalde er zich dus toe, zijn koffer te sluiten, en met 'n vlugge beweging, zonder een woord te spreken, de flesch haarwater te rukken uit de vingers van juffrouw Behmisch, die als een gebrilde engel der wrake achter den heer Spitz stond. Toen verliet hij met een hooghartigen groet het tooneel van de vuurproef in zijn nieuwe beroep.

Toen hij de deur, met het naambord van de firma, al dicht had gedaan achter zijn rug, hoorde hij nog steeds de neusstem van den heer Spitz in wilden toorn iedereen ter verantwoording roepen, die binnen het bereik van die stem was.

Het slot was, dat er een paar deuren met geweld werden toegesmeten.

Het was geen prettige gedachte, die hij meenam: het meisje, dat hij zou willen omgeven met teederheid, moest den heelen dag doorbrengen in zoo'n omgeving, bij zoo'n bulderenden patroon, en toen zij 's avonds thuiskwam, vroeg hij, hoe ze zooiets uithield.

Zij keek hem aan, lang, en met duidelijken spot.

"Ik schijn in ieder geval 'n dikkere huid te hebben dan u, meneer Quint. Ik houd 't nu al bijna drie jaar uit, zoolang ik van de Handelsschool ben. U hebt 't nog geen half uur uitgehouden."

"Ja, hoort u eens, juffrouw Flox...."

"Juffrouw Winter alstublieft."

"Nou, hoort u dan eens, juffrouw Flo — juffrouw Winter, als ze zoo met geweld de deur voor je opendoen...."

"Wat zou dat? Als u een minuut of tien gewacht had, had u zaken kunnen doen. Hij was alleen maar even teleurgesteld, omdat hij u voor een klant had gehouden!"

"Ja maar...."

"Als u hem kalm had laten uitpraten, had u weer over uw toiletartikelen kunnen beginnen, en dan was alles goed gegaan! Hij heeft later zelf gezegd: ik had eigenlijk best wat kunnen gebruiken, maar de kerel was zoo verbazend gauw weg...."

Tommy schudde gelaten het hoofd.

"U hebt u bij hem gewoonweg onmogelijk gemaakt," ging ze voort. "Hij vindt u heelemaal geen reiziger. Een reiziger moet bij 'n nieuwe firma minstens zevenmaal komen zeuren, zegt meneer Spitz. Ongeveer bij den zevenden keer weten ze dan, dat ze alleen maar van hem af kunnen komen, door iets te koopen."

Tommy knikte somber.

"Dat is in ieder geval óók een standpunt," gaf hij toe. "En u, juffrouw Flo — juffrouw Winter? Vindt u ook, dat ik me onmogelijk gemaakt heb?"

"Nou.... erg handig bent u in ieder geval niet, meneer Quint."

Tommy schudde zichzelf wakker. Het liep heelemaal verkeerd zoo, hij moest zich inspannen, er moest iets gebeuren....

"Nu slaat u me toch werkelijk te laag aan, juffrouw Winter. Ik wou, dat ik 't u bejizen kon...."

Dat wou hij werkelijk. Het zat hem gevelidig dwars, dat zij hem voor een onnoozelen stumper aanzag.

"Hoe zou u dan willen doen?" vroeg ze wat spottend.

Hij dacht snel en met inspanning na. Toen, plotseling, klaarde zijn gezicht op.

"Zoudt u kans zien, morgenochtend een paar uurtjes vrij te krijgen?" vroeg hij.

Ze schudde het hoofd, maar ging toch nadenken.

"Morgen is 't Dinsdag, u treft 't, meneer Quint.

De oude komt Dinsdags

altijd pas 's middags. Het zou desnoods kunnen. Maar wat wou u dan doen?"

"Ik ben van plan, morgenochtend een privé-klant te bezoeken, een man, die schatrijk is, en kolossale relaties heeft, maar een heel moeilijk karakter — lastig mee om te springen; gaat u mee, als mijn secretaresse, dan zult u eens zien, of Tommy Quint zaken kan doen, ja of neen."

Ze keek hem ernstig aan.

"Goed," zei ze. "Als het u dan niet lukt, kan ik een handje helpen."

Ze lachte.

Hij greep plechtig haar hand.

"Als ik morgenochtend niet kolossaal verkoop, dan.... dan.... gooi ik mijn baantje er bij neer!"

ACHTSTE HOOFDSTUK

Driemaal rende Tommy Quint den volgenden morgen naar het cafeetje op den hoek, waar de bewoners van het perceel Mahrenholzstraat 17 hun telefoongesprekken plachten af te doen.

De eerste twee malen lag Bobby Liechtenstein nog in bed.

Den derden keer lag hij in 't bad, maar toen verloor Tommy zijn geduld.

"U spreekt met Quint. Wilt u tegen meneer den graaf zeggen, dat ik om elf uur bij hem kom? Dus over een half uur. Met een dame. Wilt u goed luisteren, dat u de boodschap goed overbrengt? Ik kom om elf uur — met een dame, en hij mag me niet bij mijn voornaam noemen, en hij moet op alles, wat ik zeg, ja en amen zeggen. Hebt u me goed verstaan? Mooi. Zegt u tegen den graaf, dat er voor mij heel veel van afhangt, dat alles klopt als een bus. 't Gaat om.... om.... een weddenschap."

De huisknecht, die wel gekkere dingen had meegemaakt, zei de boodschap zonder fouten na, en beloofde zonder de minste verwondering, die keurig over te brengen. Hij wist wel, dat er iets aan te verdienen viel. Tommy haalde daarna zijn wagen, waar de koffer met monsters nog in stond, en reed eerst naar Loewenberg en Spitz, om Flox af te halen.

Zij kwam ernstig en met een koninklijke statigheid de stoep af, en Tommy was zielsgelukkig, dat hij haar eindelijk in zijn auto had. Met geweldige omwegen reed hij naar de Rauchstraat.

Jacob, de huisknecht, deed open en maakte een buiging. Tommy gaf hem een welwillend knikje.

"Wilt u zoo goed zijn, mijn koffer even binnen te brengen?"

Jacob ging de stoep af en haalde den koffer uit den auto.

Met voldoening nam Tommy waar, dat Flox al aardig onder den indruk raakte.

Bobby Liechtenstein was een vriend uit de club. Ze hadden elkaar in Parijs leeren kennen, en daar samen hun tochten door Montparnasse, de Rue Clichy en het Bosch gemaakt.

Bobby Liechtenstein keek volstrekt niet verwonderd om de boodschap, die zijn huisknecht hem had overgebracht.

Tommy Quint had wel gekkere dingen uitgehaald, dan hem 's morgens in alle vroegte met een dame te komen overvallen — een dame, die er niet tegen scheen te kunnen, dat mannen elkaar bij hun voornaam aanspraken.

Wie zou 't zijn? Dat was moeilijk te raden.

Tommy was heelemaal geen meisjesgek — speelde zelfs graag den vrouwenhater. Als zoo iemand eindelijk verliefd wordt, is 't gewoonlijk erg raak — Bobby begon al na te denken, wat hij voor huwelijkscadeau zou moeten geven. Er was maar één ongeluk: dat ze zoo onbetamelijk vroeg kwamen. Hij was nog niet eens heelemaal klaar met zijn toilet, en schoot daarom maar vlug een paarszijden kamerjapon over zijn overhemd aan. (Wordt voortgezet)

De „piccadores” te paard verzamelen zich voor den strijd bij café Fritz te Nieuwland.

De paarden zijn extra mooi opgesierd te Souburg.

OP

R
I
N
G
R
I
J
D
E
N

W
A
L
C
H
E
R
E
N

De eerste aanval op den ring te Serooskerke.

Het ringrijden maakt dorstig en het „versterkende borreltje” wordt te Nieuwland met een lepel uit een kommetje geschept...

...zoodat 't niet zelden voorkomt, dat de ruiter den ring niet meer ziet, en in plaats hiervan een hoepel wordt opgehangen. (Koudekerke).

En met belangstelling volgt het publiek de verdere verrassingen van derden Pinksterdag, den feestdag bij uitnemendheid op Walcheren.

